
shrImadbhAgavataM - dvAdashaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - द्वादशस्कन्धः

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 12 - dvAdashaskandhaH

File name : bhagpur-12.itx

Category : purana, shrImadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

shrImadbhAgavataM - dvAdashaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - द्वादशस्कन्धः

श्रीमद्भागवतं - द्वादशस्कन्धः

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशस्कन्धः ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

राजोवाच

स्वधामानुगते कृष्णे यद्वंशविभूषणे ।
कस्य वंशोऽभवत्पृथ्यामेतदायक्ष्व मे मुने ॥ १ ॥

श्रीशुक उवाच

योऽन्त्यः पुराञ्जयो नाम भाव्यो भार्द्वथो नृप ।
तस्यामात्यस्तु शुनको ल्वा स्वामिनमात्मजम् ॥ २ ॥

प्रधोतसंज्ञं राजानं कर्ता यत्पालकः सुतः ।
विशाभयूपस्तत्पुत्रो भविता राजकस्ततः ॥ ३ ॥

नन्दिवर्धनस्तत्पुत्रः पञ्च प्रधोतना षमे ।
अष्टात्रिंशोत्तरशतं भोक्ष्यन्ति पृथिवीं नृपाः ॥ ४ ॥

शिशुनागस्ततो भाव्यः काकवर्षस्तु तत्सुतः ।
क्षेमधर्मा तस्य सुतः क्षेत्रज्ञः क्षेमधर्मजः ॥ ५ ॥

विधिसारः सुतस्तस्याजितशत्रुर्भविष्यति ।
दर्भकस्तत्सुतो भावी दर्भकस्याजयः स्मृतः ॥ ६ ॥

नन्दिवर्धन आज्यो मडानन्दिः सुतस्ततः ।
शिशुनागा दशैवैते षष्टयुत्तरशतत्रयम् ॥ ७ ॥

समा भोक्ष्यन्ति पृथिवीं कुरुश्रेष्ठ कलौ नृपाः ।
मडानन्दिस्तुतो राजन् शूद्रीगर्भोऽभवो बली ॥ ८ ॥

महापद्मपतिः कश्चिन्नन्दः क्षत्रविनाशकृत् ।
ततो नृपा भविष्यन्ति शूद्रप्रायास्त्वधार्मिकाः ॥ ९८ ॥
स अेकच्छत्रां पृथिवीमनुल्लङ्घितशासनः ।
शासिष्यति महापद्मो द्वितीय एव भार्गवः ॥ १० ॥
तस्य याष्टौ भविष्यन्ति सुमात्यप्रमुखाः सुताः ।
य एमां भोक्ष्यन्ति मर्डी राजानः स्म शतं समाः ॥ ११ ॥
नवनन्दान् द्विजः कश्चित्प्रपन्नानुद्धरिष्यति ।
तेषामभावे जगतीं मौर्या भोक्ष्यन्ति वै कलौ ॥ १२ ॥
स अेव यन्द्रगुप्तं वै द्विजो राजयेऽभिषेक्ष्यति ।
तत्सुतो वारिसारस्तु ततश्चाशोकवर्धनः ॥ १३ ॥
सुयशा भविता तस्य सङ्गतः सुयशः सुतः ।
शालिशुकस्ततस्तस्य सोमशर्मा भविष्यति ॥ १४ ॥
शतधन्वा ततस्तस्य भविता तद्भृङ्गथः ।
मौर्या ज्येते दश नृपाः समन्त्रिंशच्छतोत्तरम् ।
समा भोक्ष्यन्ति पृथिवीं कलौ कुरुकुलोद्भृङ्ग ॥ १५ ॥
उत्वा बृहद्रथं मौर्यं तस्य सेनापतिः कलौ ।
पुष्यमित्रस्तु शुङ्गाह्वः स्वयं राज्यं करिष्यति
अग्निमित्रस्ततस्तस्मात्सुज्येष्ठोऽथ भविष्यति ॥ १६ ॥
वसुमित्रो भद्रकश्च पुविन्दो भविता ततः ।
ततो धोषः सुतस्तस्माद्भ्रजमित्रो भविष्यति ॥ १७ ॥
ततो भागवतस्तस्माद्देवभूतिरिति श्रुतः ।
शुङ्गा दृशैते भोक्ष्यन्ति भूमिं वर्षशताधिकम् ॥ १८ ॥
ततः कएवानियं भूमिर्यास्यत्यल्पगुणान् नृप ।
शुङ्गं उत्वा देवभूतिं कएवोऽमात्यस्तु कामिनम् ॥ १९ ॥
स्वयं करिष्यते राज्यं वसुदेवो महामतिः ।
तस्य पुत्रस्तु भूमित्रस्तस्य नारायणः सुतः ।
नारायणस्य भविता सुशर्मा नाम विश्रुतः ॥ २० ॥

काण्वायना षमे भूमिं यत्वारिंशस्य पञ्च य ।
 शतानि त्रीणि भोक्ष्यन्ति वर्षाणां य कलौ युगे ॥ २१ ॥
 उत्वा काण्वं सुशर्माणां तद्भृत्यो वृषलो बली ।
 गां भोक्ष्यत्यन्त्रजातीयः कञ्चिदालमसत्तमः ॥ २२ ॥
 कृष्णनामाथ तद्भ्राता भविता पृथिवीपतिः ।
 श्रीशान्तकर्णस्तत्पुत्रः पौर्णमासस्तु तत्सुतः ॥ २३ ॥
 लम्बोदरस्तु तत्पुत्रस्तस्माञ्चिबिलको नृपः ।
 मेघस्वातिश्चिबिलकादटमानस्तु तस्य य ॥ २४ ॥
 अनिष्टकर्मा डालेयस्तलकस्तस्य यात्मजः ।
 पुरीषभीरुस्तत्पुत्रस्ततो राजा सुनन्दनः ॥ २५ ॥
 यकोरो बडवो यत्र शिवस्वातिररिन्दमः ।
 तस्यापि गोमतीपुत्रः पुरीमान् भविता ततः ॥ २६ ॥
 मेदशिराः शिवस्कन्दो यज्ञश्रीस्तत्सुतस्ततः ।
 विजयस्तत्सुतो भाव्यश्चन्द्रविज्ञः स लोमधिः ॥ २७ ॥
 अते त्रिंशन्नृपतयश्चत्वार्यषडशतानि य ।
 षट्पञ्चाशस्य पृथिवीं भोक्ष्यन्ति कुरुनन्दन ॥ २८ ॥
 समाभीरा आवभृत्या दशगर्दभिन्नो नृपाः ।
 कङ्काः षोडश भूपाला भविष्यन्त्यतिलोलुपाः ॥ २९ ॥
 ततोऽष्टौ यवना भाव्याश्चतुर्दश तुरुष्काः ।
 भूयो दश गुरुण्डाश्च मौला ऐकादशैव तु ॥ ३० ॥
 अते भोक्ष्यन्ति पृथिवीं दशवर्षशतानि य ।
 नवाधिकां य नवतिं मौला ऐकादश क्षितिम् ॥ ३१ ॥
 भोक्ष्यन्त्यषडशतान्यङ्ग त्रीणि तैः संस्थिते ततः ।
 डिलडिलायां नृपतयो भूतनन्दोऽथ वङ्गिरिः ॥ ३२ ॥
 शिशुनन्दिश्च तद्भ्राता यशोनन्दिः प्रवीरकः ।
 षत्येते वै वर्षशतं भविष्यन्त्यधिकानि षट् ॥ ३३ ॥
 तेषां त्रयोदश सुता भविताश्च बाह्लिकाः ।
 पुष्पमित्रोऽथ राजन्थो दुर्मित्रोऽस्य तथैव य ॥ ३४ ॥

अेककाला ँमे लूपाः समान्नाः सम कोसलाः ।
 विदूरपतयो भाव्या निषधास्तत अेव छि ॥ ३५ ॥
 मागधानां तु भविता विश्वस्कूर्जिः पुरञ्जयः ।
 करिष्यत्यपरो वर्णान् पुविन्द्यदुमद्रकान् ॥ ३६ ॥
 प्रजाश्चाब्रह्मभूयिष्ठाः स्थापयिष्यति दुर्मतिः ।
 वीर्यवान् क्षत्रमुत्साधे पद्मवत्यां स वै पुरि ।
 अनुगुङ्गमाप्रयागं गुप्तां भोक्ष्यति मेदिनीम् ॥ ३७ ॥
 सौराष्ट्रावन्त्याभीराश्च शूरा अर्बुदमालवाः ।
 प्रात्या द्विजा भविष्यन्ति शूद्रप्राया जनाधिपाः ॥ ३८ ॥
 सिन्धोस्तटं यन्द्रभागां कौन्तीं काश्मीरमण्डलम् ।
 भोक्ष्यन्ति शूद्रा प्रात्याधा म्लेच्छाश्चाब्रह्मवर्षसः ॥ ३९ ॥
 तुल्यकाला ँमे राजन् म्लेच्छप्रायाश्च लूभृतः ।
 अेतेऽधर्मानृतपराः कृष्युदास्तीप्रमन्यवः ॥ ४० ॥
 स्त्रीबालगोद्विजघ्नाश्च परदारधनादृताः ।
 उद्वितास्तमितप्राया अल्पसत्त्वाल्पकायुषः ॥ ४१ ॥
 असंस्कृताः क्रियाङ्गीना रजसा तमसाऽऽवृताः ।
 प्रजास्ते भक्षयिष्यन्ति म्लेच्छा राजन्यरूपिणः ॥ ४२ ॥
 तन्नाथास्ते जनपदास्तस्थीलाथारवादिनः ।
 अन्योन्यतो राजभिश्च क्षयं यास्यन्ति पीडिताः ॥ ४३ ॥
 ँति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
 संछितायां द्वादशस्कन्धे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

श्रीशुक उवाच

ततश्चानुद्दिनं धर्मः सत्यं शौचं क्षमा दया ।

कालेन भविना राजत्रङ्क्षयत्यायुर्बलं स्मृतिः ॥ १ ॥

वित्तमेव कलौ नृणां जन्मायारगुणोदयः ।

धर्मन्यायव्यवस्थायां कारणं भवमेव हि ॥ २ ॥

दाम्पत्येऽभिरुचिर्लुप्तुर्मायैव व्यावहारिके ।

स्त्रीत्वे पुंस्त्वे च हि रतिर्विप्रत्वे सूत्रमेव हि ॥ ३ ॥

विद्गमेवाश्रमभ्यातावच्योऽपत्तिकारणम् ।

अवृत्त्या न्यायदौर्बल्यं पाण्डित्ये चापलं वयः ॥ ४ ॥

अनाढ्यतैवासाधुत्वे साधुत्वे दम्भ एव तु ।

स्वीकार एव योद्वाले स्नानमेव प्रसाधनम् ॥ ५ ॥

दूरे वार्ययनं तीर्थं लावण्यं केशधारणम् ।

उदरभरता स्वार्थः सत्यत्वे धार्ढ्यमेव हि ॥ ६ ॥

दाक्ष्यं कुटुम्भभरणं यशोऽर्थं धर्मसेवनम् ।

अेवं प्रजाभिर्दुष्टाभिराकीर्णो क्षितिमाण्डले ॥ ७ ॥

ब्रह्मविट्क्षत्रशूद्राणां यो भली भविता नृपः ।

प्रजा हि लुब्धै राजच्यैर्निर्घृणैर्दस्युधर्मिभिः ॥ ८ ॥

आच्छिन्नदारद्रविणा यास्यन्ति गिरिकाननम् ।

शाकमूवामिषक्षौद्रकृलपुष्पाष्टिभोजनाः ॥ ९ ॥

अनावृष्ट्या विनङ्क्ष्यन्ति दूर्भिक्षकरपीडिताः ।

शीतवातातपप्रावृत्तिमैरन्योन्यतः प्रजाः ॥ १० ॥

क्षुत्तृप्स्यां व्याधिभिश्चैव सन्तप्यन्ते च चिन्तया ।

त्रिंशद्दिंशति वर्षाणि परमायुः कलौ नृणाम् ॥ ११ ॥

क्षीयमाणेषु देवेषु देहिनां कलिदोषतः ।

वर्षाश्रमवतां धर्मं नष्टे वेदपथे नृणाम् ॥ १२ ॥

पाप्मण्डप्रच्युरे धर्मो दस्युप्रायेषु राजसु ।

यौर्यान्तवृथाहिंसा नानावृत्तिषु वै नृषु ॥ १३ ॥

शूद्रप्रायेषु वार्षेषु ख्यागप्रायासु धेनुषु ।
 गृहप्रायेष्वाश्रमेषु यौनप्रायेषु बन्धुषु ॥ १४ ॥
 अणुप्रायास्वोषधीषु शमीप्रायेषु स्थासुषु ।
 विद्युत्प्रायेषु मेघेषु शून्यप्रायेषु सद्गसु ॥ १५ ॥
 एत्थं कलौ गतप्राये जनेषु भरधर्मिषु ।
 धर्मत्राणाय सत्त्वेन भगवानवतरिष्यति ॥ १६ ॥
 यरायरगुरोर्विष्णोरीश्वरस्थापिलात्मनः ।
 धर्मत्राणाय साधूनां जन्मकर्मपिनुत्तये ॥ १७ ॥
 शम्भलग्राममुष्यस्य ब्राह्मणस्य मलात्मनः ।
 भवने विष्णुशसः कल्किः प्रादुर्भविष्यति ॥ १८ ॥
 अश्वमाशुगमारुह्य देवदत्तं जगत्पतिः ।
 असिनासाधुदमनमशैश्वर्यगुणान्वितः ॥ १९ ॥
 विचरन्नाशुना क्षोण्यां लयेनाप्रतिमद्युतिः ।
 नृपलिङ्गखण्डो दस्यून् कोटिशो निडनिष्यति ॥ २० ॥
 अथ तेषां भविष्यन्ति मनांसि विशदानि वै ।
 वासुदेवाङ्गरागाति पुण्यगन्धानिलस्युशाम् ।
 पौरजनपदानां वै लतेष्वपिलदस्युषु ॥ २१ ॥
 तेषां प्रजाविसर्गश्च स्थविष्ठः सम्भविष्यति ।
 वासुदेवे भगवति सत्त्वमूर्तो लुटि स्थिते ॥ २२ ॥
 यदावतीर्णो भगवान् कल्किर्भपतिर्हरिः ।
 कृतं भविष्यति तदा प्रजा सूतिश्च सात्त्विकी ॥ २३ ॥
 यदा यन्द्रश्च सूर्यश्च तथा तिष्यबृहस्पती ।
 अकराशौ समेष्यन्ति भविष्यति तदा कृतम् ॥ २४ ॥
 येऽतीता वर्तमाना ये भविष्यन्ति य पार्थिवाः ।
 ते त उद्देशतः प्रोक्ता वंशीयाः सोमसूर्ययोः ॥ २५ ॥
 आरभ्य भवतो जन्म यावन्नन्दाभिषेचनम् ।
 अेतद्दर्शसलस्रं तु शतं पञ्चदशोत्तरम् ॥ २६ ॥

समर्षीणां तु यौ पूर्वो दृश्येते उदितौ द्विवि ।
तयोस्तु मध्ये नक्षत्रं दृश्यते यत्समं निशि ॥ २७ ॥
तेनैत ऋषयो युक्तास्तिष्ठन्त्यब्दशतं नृणाम् ।
ते त्वदीये द्विजाः काले अधुना याश्रिता मघाः ॥ २८ ॥
विषणोर्भगवतो भानुः कृष्णाभ्योऽसौ द्विवं गतः ।
तदाविशत्कलिर्लोकं पापे यद्रमते जनः ॥ २९ ॥
यावत्स पादपद्माभ्यां स्मृशन्नास्ते रमापतिः ।
तावत्कलिर्वै पृथिवीं पराङ्गान्तुं न याशकत् ॥ ३० ॥
यदा देवर्षयः सम मघासु विचरन्ति हि ।
तदा प्रवृत्तस्तु कलिर्द्वादशाब्दशतात्मकः ॥ ३१ ॥
यदा मघाभ्यो यास्यन्ति पूर्वाषाढां मधुर्षयः ।
तदा नन्दात्प्रभृत्येष कलिर्वृद्धिं गमिष्यति ॥ ३२ ॥
यस्मिन् कृष्णो द्विवं यातस्तस्मिन्नेव तदाडनि ।
प्रतिपन्नं कलियुगमिति प्राहुः पुराविदः ॥ ३३ ॥
दिव्याब्दानां सडस्मान्ते यतुर्थे तु पुनः कृतम् ।
भविष्यति यदा नृणां मन आत्मप्रकाशकम् ॥ ३४ ॥
धृत्येष मानवो वंशो यथा सङ्ख्यायते भुवि ।
तथा विट्शूद्रविप्राणां तास्ता ज्ञेया युगे युगे ॥ ३५ ॥
अतेषां नामलिङ्गानां पुरुषाणां मडात्मनाम् ।
कथामान्नावशिष्टानां कीर्तिरेव स्थिता भुवि ॥ ३६ ॥
देषापिः शन्तनोर्भाता मरुश्चेक्ष्वाकुवंशजः ।
कलापग्राम आसाते मलयोगबलान्वितौ ॥ ३७ ॥
ताविडैत्य कलेरन्ते वासुदेवानुशिक्षितौ ।
वर्णाश्रमयुतं धर्म पूर्ववत्प्रथयिष्यतः ॥ ३८ ॥
कृतं त्रेता द्वापरं च कलिश्चेति यतुर्युगम् ।
अनेन कमयोगेन भुवि प्राणिषु वर्तते ॥ ३९ ॥
राजन्नेते मया प्रोक्ता नरदेवास्तथापरे ।
भूमौ ममत्वं कृत्वान्ते डित्वेमां निधनं गताः ॥ ४० ॥

કૃમિવિડ્ભસ્મસંજ્ઞાન્તે રાજનામ્નોડપિ યસ્ય ચ ।
 ભૂતધુક્ તત્કૃતે સ્વાર્થં કિં વેદ નિરયો યતઃ ॥ ૪૧ ॥
 કથં સેયમખાણ્ડા ભૂઃ પૂર્વેર્મે પુરુષૈર્ધૃતા ।
 મત્પુત્રસ્ય ચ પૌત્રસ્ય મત્પૂર્વા વંશજસ્ય વા ॥ ૪૨ ॥
 તેજોભન્નમયં કાયં ગૃહીત્વાડડત્મતયાબુધાઃ ।
 મહીં મમતયા ચોભૌ હિત્વાન્તેડદર્શનં ગતાઃ ॥ ૪૩ ॥
 યે યે ભૂપતયો રાજન્ ભુગ્જન્તિ ભુવમોજસા ।
 કાલેન તે કૃતાઃ સર્વે કથામાત્રાઃ કથાસુ ચ ॥ ૪૪ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં
 સંહિતાયાં દ્વાદશસ્કન્ધે દ્વિતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૨ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ તૃતીયોડધ્યાયઃ - ૩ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ
 દૃષ્ટ્વાડડત્મનિ જયે વ્યગ્રાન્ નૃપાન્ હસતિ ભૂરિયમ્ ।
 અહો મા વિજિગીષન્તિ મૃત્યોઃ ક્રીડનકા નૃપાઃ ॥ ૧ ॥
 કામ એષ નરેન્દ્રાણાં મોઘઃ સ્યાદ્દિદૃષ્ટામપિ ।
 યેન ક્ષેનોપમે પિણ્ડે યેડતિવિશ્રમ્મિતા નૃપાઃ ॥ ૨ ॥
 પૂર્વં નિર્જિત્ય ષટ્વર્ગં જેષ્યામો રાજમન્ત્રિણઃ ।
 તતઃ સચિવપૌરામકરીન્દ્રાનસ્ય કણ્ટકાન્ ॥ ૩ ॥
 એવં ક્રમેણ જેષ્યામઃ પૃથ્વીં સાગરમેખલામ્ ।
 ઇત્યાશાબદ્ધહૃદયા ન પશ્યન્ત્યન્તિકેડન્તકમ્ ॥ ૪ ॥
 સમુદ્રાવરણાં જિત્વા માં વિશન્ત્યબ્ધિમોજસા ।
 કિંચદાત્મજયસ્યૈતન્મુક્તિરાત્મજયે ફલમ્ ॥ ૫ ॥
 યાં વિસૃજ્યૈવ મનવસ્તત્સુતાશ્ચ કુરુદ્રહ ।

गता यथागतं युद्धे तां मां जेष्यन्त्यबुद्धयः ॥ ६ ॥
 मत्कृते पितृपुत्राणां भ्रातृणां यापि विग्रहः ।
 जायते ह्यसतां राजये ममताबद्धयेतसाम् ॥ ७ ॥
 ममैवेयं मही कृत्स्ना न ते मूढेति वादिनः ।
 स्पर्धमाना मिथो घ्नन्ति म्रियन्ते मत्कृते नृपाः ॥ ८ ॥
 पृथुः पुरुरवा गाधिर्नङ्गुषो भरतोऽर्जुनः ।
 मान्याता सगरो रामः षड्धाङ्गो धुन्धुला रघुः ॥ ९ ॥
 तृष्णान्दुर्ययातिश्च शर्यातिः शन्तनुर्गयः ।
 भगीरथः कुवलयाश्रुः ककुत्स्थो नैषधो नृगः ॥ १० ॥
 छिरण्यकशिपुर्वृत्रो रावणो लोकरावणः ।
 नमुशिः शम्भरो भौमो छिरण्याक्षोऽथ तारकः ॥ ११ ॥
 अन्ये च बडवो दैत्या राजानो ये मलेश्वराः ।
 सर्वे सर्वविदः शूराः सर्वे सर्वजितोऽजिताः ॥ १२ ॥
 ममतां मय्यवर्तन्त कृत्वोश्चैर्मर्त्यधर्मिणः ।
 कथावशेषाः कालेन ह्यकृतार्थाः कृता विभो ॥ १३ ॥
 कथा धमास्ते कथिता महीयसां
 विताय लोकेषु यशः परेयुषाम् ।
 विज्ञानवैराग्यविवक्षया विभो
 यथो विभूतीर्न तु पारमार्थ्यम् ॥ १४ ॥
 यस्तूत्तमश्वोऽङ्गुणानुवाहः
 सङ्गीयतेऽभीक्ष्णममङ्गलघ्नः ।
 तमेव नित्यं शृणुयादभीक्ष्णं
 कृष्णोऽमलां भक्तिमभीप्समानः ॥ १५ ॥
 राज्ञोवाच
 डेनोपायेन भगवन् कलेर्दोषान् कलौ जनाः ।
 विधमिष्यन्त्युपयितांस्तन्मे ब्रूहि यथा मुने ॥ १६ ॥
 युगानि युगधर्माश्च मानं प्रलयकल्पयोः ।
 कालस्येश्वररूपस्य गतिं विष्णोर्महात्मनः ॥ १७ ॥

श्रीशुक उवाच

कृते प्रवर्तते धर्मश्चतुष्पात्तज्जनैर्धृतः ।

सत्यं दया तपो दानमिति पादा विभोर्नृप ॥ १८ ॥

सन्तुष्टाः करुणा मैत्राः शान्ता दान्तास्तितिक्षवः ।

आत्मारामाः समदृशः प्रायशः श्रमणा जनाः ॥ १९ ॥

त्रेतायां धर्मपादानां तुर्यांशो ढीयते शनैः ।

अधर्मपादैरनृतर्हिंसासन्तोषविग्रहैः ॥ २० ॥

तदा क्रिया तपो निष्ठा नातिहिंसा न लम्पटाः ।

त्रैवर्गिकास्त्रयीवृद्धा वर्णा ब्रह्मोत्तरा नृप ॥ २१ ॥

तपःसत्यदयादानेष्वर्धं द्रुसति द्वापरे ।

हिंसातुष्टयनृतद्वेषैर्धर्मस्याधर्मलक्षणैः ॥ २२ ॥

यशस्विनो मडाशालाः स्वाध्यायाध्ययने रताः ।

आढ्याः कुटुम्बिनो वृष्टा वर्णाः क्षत्रद्विजोत्तराः ॥ २३ ॥

कलौ तु धर्मछेतुनां तुर्यांशोऽधर्मछेतुभिः ।

अधमानैः क्षीयमाणो ज्यन्ते सोऽपि विनङ्क्ष्यति ॥ २४ ॥

तस्मिन् लुब्धा दुराचारा निर्दयाः शुष्कवैरिणः ।

दुर्भगा भूरितर्षाश्च शूद्रदाशोत्तराः प्रजाः ॥ २५ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति दृश्यन्ते पुरुषे गुणाः ।

कालसञ्चोदितास्ते वै परिवर्तन्त आत्मनि ॥ २६ ॥

प्रभवन्ति यदा सत्त्वे मनोबुद्धीन्द्रियाणि य ।

तदा कृतयुगं विद्याज्ञाने तपसि यद्बुधिः ॥ २७ ॥

यदा धर्मार्थकामेषु भक्तिर्भवति देहिनाम् ।

तदा त्रेता रजो वृत्तिरिति जानीहि बुद्धिमन् ॥ २८ ॥

यदा लोभस्त्वसन्तोषो मानो दम्भोऽथ मत्सरः ।

कर्मणां यापि काम्यानां द्वापरं तद्रजस्तमः ॥ २९ ॥

यदा मायानृतं तन्द्रा निद्रा हिंसा विषादनम् ।

शोको मोहो लयं दैन्यं स कलिस्तामसः स्मृतः ॥ ३० ॥

यस्मात्क्षुद्रदृशो मर्त्याः क्षुद्रभाग्या मडाशनाः ।

कामिनो वित्तडीनाश्च स्वैरिण्यश्च स्त्रियोऽसतीः ॥ ३१ ॥

दस्युत्कृष्टा जनपदा वेदाः पाभाएऽदूषिताः ।

राजानश्च प्रजाभक्षाः शिश्रोदरपरा द्विजाः ॥ ३२ ॥

अप्रता वटवोऽशौया भिक्षवश्च कुटुम्बिनः ।

तपस्विनो ग्रामवासा न्यासिनोऽत्यर्थलोवुपाः ॥ ३३ ॥

द्रस्वकाया मडालारा भूर्यपत्या गतद्विजः ।

शश्चत्कटुकभाषिण्यश्चौर्यमायोरुसाडसाः ॥ ३४ ॥

पाण्यिष्यन्ति वै क्षुद्राः किराटाः कूटकारिणः ।

अनापद्यपि मंस्यन्ते वार्ता साधु जुगुप्सिताम् ॥ ३५ ॥

पतिं त्यक्ष्यन्ति निर्द्रव्यं भृत्या अप्यपिलोत्तमम् ।

भृत्यं विपन्नं पतयः कौलं गाश्चापयस्विनीः ॥ ३६ ॥

पितृभ्रातृसुहृजृङ्गातीन् डित्वा सौरतसौहृदाः ।

ननान्दृश्यालसंवादा दीनाः स्त्रैणाः कलौ नराः ॥ ३७ ॥

शूद्राः प्रतिग्रहीष्यन्ति तपोवेषोपश्रुविनः ।

धर्मं वक्ष्यन्त्यधर्मज्ञा अधिरुड्योत्तमासनम् ॥ ३८ ॥

नित्यमुद्विग्नमनसो दृर्भिक्षकरकर्षिताः ।

निरन्ने भूतले राजन्ननावृष्टिभयातुराः ॥ ३९ ॥

वासोऽन्नपानशयनव्यवायस्नानभूषणैः ।

डीनाः पिशाचसन्दर्शा भविष्यन्ति कलौ प्रजाः ॥ ४० ॥

कलौ काङ्किणिकेऽप्यर्थे विगृह्य त्यक्तसौहृदाः ।

त्यक्ष्यन्ति य प्रियान् प्राणान् उनिष्यन्ति स्वकानपि ॥ ४१ ॥

न रक्षिष्यन्ति मनुजाः स्थविरौ पितरावपि ।

पुत्रान् सर्वार्थकुशलान् क्षुद्राः शिश्रोदरम्भराः ॥ ४२ ॥

कलौ न राजन् जगतां परं गुरुं

त्रिलोकनाथानतपादपङ्कजम् ।

प्रायेण मर्त्या भगवन्तमच्युतं

यक्ष्यन्ति पाभाएऽविभिन्नयेतसः ॥ ४३ ॥

यन्नामधेयं भ्रियमाण आतुरः

पतन् स्मलन् वा विवशो गृणन् पुमान् ।
विमुक्तकर्माङ्गल उत्तमां गतिं
प्राप्नोति यक्ष्यन्ति न तं कलौ जनाः ॥ ४४ ॥

पुंसां कलिकृतान् दौषान् द्रव्यदृशात्मसम्भवान् ।
सर्वान् उरति चित्तस्थो भगवान् पुरुषोत्तमः ॥ ४५ ॥

श्रुतः सङ्कीर्तितो ध्यातः पूजितश्चादृतोऽपि वा ।
नृणां धुनोति भगवान् हृत्स्थो जन्मायुताशुभम् ॥ ४६ ॥

यथा लेम्नि स्थितो वह्निर्दूर्वाणां उन्ति धातुजम् ।
अेवमात्मगतो विष्णुर्योगिनामशुभाशयम् ॥ ४७ ॥

विधातपःप्राणानिरोधमैत्री
तीर्थाभिषेकप्रतदानजघ्नैः ।
नात्यन्तशुद्धिं लभतेऽन्तरात्मा
यथा हृदिस्थे भगवत्यनन्ते ॥ ४८ ॥

तस्मात्सर्वात्मना राजन् हृदिस्थं कुरु केशवम् ।
म्रियमाणो ह्यवडितस्ततो यासि परां गतिम् ॥ ४९ ॥

म्रियमाणैरभिध्येयो भगवान् परमेश्वरः ।
आत्मभावं नयत्यङ्ग सर्वात्मा सर्वसंश्रयः ॥ ५० ॥

कलेर्दोषनिधे राजन्नस्ति ह्येको मलान् गुणः ।
कीर्तनादेव कृष्णस्य मुक्तसङ्गः परं व्रजेत् ॥ ५१ ॥

कृते यद्दध्यायतो विष्णुं त्रेतायां यजतो मज्जैः ।
द्वापरे परिर्यायां कलौ तद्भस्त्रिकीर्तनात् ॥ ५२ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां द्वादशस्कन्धे तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

श्रीशुक उवाच

कालस्ते परमाण्वाटिर्द्विपरार्धावधिर्नृप ।
 कथितो युगमानं य शृणु कल्पलयावपि ॥ १ ॥
 यतुर्थुगसहस्रं य ब्रह्मणो दिनमुच्यते ।
 स कल्पो यत्र मनवश्चतुर्दश विशाम्पते ॥ २ ॥
 तदन्ते प्रलयस्तावान् ब्राह्मी रात्रिरुदाहृता ।
 त्रयो लोका एते तत्र कल्पन्ते प्रलयाय हि ॥ ३ ॥
 अेष नैमित्तिकः प्रोक्तः प्रलयो यत्र विश्वसृक् ।
 शेतेऽनन्तासनो विश्वमात्मसात्कृत्य यात्मभूः ॥ ४ ॥
 द्विपरार्धे त्वतिकान्ते ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
 तदा प्रकृतयः सम कल्पन्ते प्रलयाय वै ॥ ५ ॥
 अेष प्राकृतिको राजन् प्रलयो यत्र लीयते ।
 आण्डकोशस्तु सङ्घातो विघात उपसाहिते ॥ ६ ॥
 पर्जन्यः शतवर्षाणि भूमौ राजन् न वर्षति ।
 तदा निरन्ने ङ्यन्धोन्धं भक्षमाणाः क्षुधार्हिताः ॥ ७ ॥
 क्षयं यास्यन्ति शनकैः कालेनोपद्रुताः प्रजाः ।
 सामुद्रं दैडिकं भौमं रसं सांवर्तको रविः ॥ ८ ॥
 रश्मिभिः पिबते घोरैः सर्वं नैव विमुञ्चति ।
 ततः सांवर्तको वह्निः सङ्घर्षणमुभोत्थितः ॥ ९ ॥
 दडत्यनिलवेगोत्थः शून्यान् भूविवरानथ ।
 उपर्यधः समन्ताख्य शिखाभिर्वह्निसूर्ययोः ॥ १० ॥
 दड्यमानं विभात्याण्डं दग्धगोमयपिण्डवत् ।
 ततः प्रयाण्डपवनो वर्षाणामधिकं शतम् ॥ ११ ॥
 परः सांवर्तको वाति धूम्रं षं रजसाऽऽवृतम् ।
 ततो मेघकुलान्यङ्ग चित्रवर्णान्यनेकशः ॥ १२ ॥
 शतं वर्षाणि वर्षन्ति नदन्ति रभसस्वनैः ।
 तत ओकोदकं विश्वं ब्रह्माण्डविवरान्तरम् ॥ १३ ॥

तदा भूर्गेर्गन्धगुणं ग्रसन्त्याप उदध्वले ।
ग्रस्तगन्धा तु पृथिवी प्रलयत्वाय कल्पते ॥ १४ ॥
अपां रसमथो तेजस्ता लीयन्तेऽथ नीरसाः ।
ग्रसते तेजसो रूपां वायुस्तद्रूढितं तदा ॥ १५ ॥
लीयते यानिले तेजो वायोः षं ग्रसते गुणम् ।
स वै विशति षं राजंस्ततश्च नभसो गुणम् ॥ १६ ॥
शब्दं ग्रसति भूतादिर्नभस्तमनुलीयते ।
तैजसश्चेन्द्रियाण्यङ्ग देवान् वैकारिको गुणैः ॥ १७ ॥
महान् ग्रसत्यडङ्गारं गुणाः सत्वाद्यश्च तम् ।
ग्रसतेऽव्याकृतं राजन् गुणान् कालेन योदितम् ॥ १८ ॥
न तस्य कालावयवैः परिणामाद्यो गुणाः ।
अनाद्यनन्तमव्यक्तं नित्यं कारणमव्ययम् ॥ १९ ॥
न यत्र वायो न मनो न सत्त्वं
तमो रजो वा मलदाद्योऽभी ।
न प्राणबुद्धीन्द्रियदेवता वा
न सन्निवेशः षलु लोकाकल्पः ॥ २० ॥
न स्वप्नप्रज्ञाश्च य तत्सुषुप्तं
न षं जलं भूरनिलोऽग्निर्दकः ।
संसुप्तमवच्छून्यवदप्रतर्क्य
तन्मूलभूतं पदमामनन्ति ॥ २१ ॥
लयः प्राकृतिको ल्येष पुरुषाव्यक्तयोर्यदा ।
शक्तयः सम्प्रलीयन्ते विवशाः कालविद्रुताः ॥ २२ ॥
बुद्धीन्द्रियार्थरूपेण ज्ञानं भाति तदाश्रयम् ।
दृश्यत्वाव्यतिरेकाभ्यामाद्यन्तवद्वस्तु यत् ॥ २३ ॥
दीपश्चक्षुश्च रूपं य ज्योतिषो न पृथग्भवेत् ।
अेवं धीः भानि मात्राश्च न स्थुरन्यतमादृतात् ॥ २४ ॥
बुद्धेर्जागरणं स्वप्नः सुषुप्तिरिति योच्यते ।

मायामात्रमिदं राजन् नानात्वं प्रत्यगात्मनि ॥ २५ ॥

यथा जलधरा व्योम्नि भवन्ति न भवन्ति य ।

ब्रह्मणीदं तथा विश्वमवयव्युद्यथायथात् ॥ २६ ॥

सत्यं ह्यवयवः प्रोक्तः सर्वावयविनामिड ।

विनार्थेन प्रतीयेरन् पटस्थेवाङ्ग तन्तवः ॥ २७ ॥

यत्सामान्यविशेषाभ्यामुपलभ्येत सन्नमः ।

अन्योन्यापाश्रयात्सर्वमाद्यन्तवद्वस्तु यत् ॥ २८ ॥

विकारः भ्यायमानोऽपि प्रत्यगात्मानमन्तरा ।

न निरूप्योऽस्त्यगुरपि स्याद्येच्छित्सम आत्मवत् ॥ २९ ॥

न हि सत्यस्य नानात्वमविद्धान् यद्वि मन्यते ।

नानात्वं छिद्रयोर्यद्ब्रह्मज्योतिषोर्वातयोश्चि ॥ ३० ॥

यथा हिरण्यं बहुधा समीयते

नृभिः क्रियाभिर्यवहारवर्त्मसु ।

अेवं वयोभिर्भगवानधोक्षजो

व्याख्यायते लौकिकवैदिकैर्जनैः ॥ ३१ ॥

यथा धनोऽर्कप्रभवोऽर्कदर्शितो

ह्यर्कशभूतस्य य यक्षुषस्तमः ।

अेवं त्वत्वं ब्रह्म गुणस्तदीक्षितो

ब्रह्मांशकस्यात्मन आत्मबन्धनः ॥ ३२ ॥

धनो यदार्कप्रभवो विदीर्यते

यक्षुः स्वरूपं रविमीक्षते तदा ।

यदा ह्यहङ्कार उपाधिरात्मनो

जिज्ञासया नश्यति तर्ह्यनुस्मरेत् ॥ ३३ ॥

यद्वैवमेतेन विवेकतेतिना

मायामयाहङ्करणात्मबन्धनम् ।

छित्वाभ्युतात्मानुभवोऽवतिष्ठते

तमाहुंरात्यन्तिकमङ्ग सम्प्लवम् ॥ ३४ ॥

नित्यदा सर्वभूतानां ब्रह्मादीनां परन्तप ।

उत्पत्तिप्रलयावेके सूक्ष्मज्ञाः सम्प्रयक्षते ॥ ३५ ॥

कालस्रोतो जवेनाशु द्वियमाशस्य नित्यदा ।
परिष्णामिनामवस्थास्ता जन्मप्रलयछेतवः ॥ ३६ ॥

अनाद्यन्तवतानेन कालेश्वरमूर्तिना ।
अवस्था नैव दृश्यन्ते विद्यति ज्योतिषामिव ॥ ३७ ॥

नित्यो नैमित्तिकश्चैव तथा प्राकृतिको लयः ।
आत्यन्तिकश्च कथितः कालस्य गतिरीदृशी ॥ ३८ ॥

अेताः कुरुश्रेष्ठ जगद्धिधातुः
नारायणस्याभिलसत्वधाम्नः ।
लीलाकथास्ते कथिताः समासतः
कास्त्र्येन नाजोऽप्यभिधातुमीशः ॥ ३९ ॥

संसारसिन्धुमतिदुस्तरमुत्तितीर्षो-
र्नान्यः प्लवो भगवतः पुरुषोत्तमस्य ।
लीलाकथारसनिषेवाणामन्तरेण
पुंसो भवेद्विधेदुःखद्वार्दितस्य ॥ ४० ॥

पुराणसंछितामेतामृषिर्नारायणोऽव्ययः ।
नारदाय पुरा प्राड कृष्णद्वैपायनाय सः ॥ ४१ ॥

स वै मज्ज्यं मडाराज भगवान् भादरायणः ।
एमां भागवतीं प्रीतः संछितां वेदसम्मिताम् ॥ ४२ ॥

अेतां वक्ष्यत्यसौ सूतः ऋषिभ्यो नैमिषालये ।
दीर्घसत्रे कुरुश्रेष्ठ सम्पृष्टः शौनकादिभिः ॥ ४३ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां
संछितायां द्वादशस्कन्धे यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

श्रीशुक उवाच

अत्रानुवर्ण्यतेऽभीक्ष्णं विश्वात्मा भगवान् उरिः ।

यस्य प्रसादजो ब्रह्मा रुद्रः कोधसमुद्भवः ॥ १ ॥

त्वं तु राजन् मरिष्येति पशुबुद्धिमिमां जडि ।

न जातः प्रागभूतोऽद्य देववत्त्वं न नऽक्षसि ॥ २ ॥

न भविष्यसि भूत्वा त्वं पुत्रपौत्रादिरूपवान् ।

बीजाङ्कुरवद्देहादेर्व्यतिरिक्तो यथानलः ॥ ३ ॥

स्वप्ने यथा शिरश्छेदं पञ्चत्वाद्यात्मनः स्वयम् ।

यस्मात्पश्यति देवस्य तत आत्मा ङ्यजोऽमरः ॥ ४ ॥

घटे भिन्ने यथाऽऽकाश आकाशः स्याद्यथा पुरा ।

अेवं देहे मृते जिवो ब्रह्म सम्पद्यते पुनः ॥ ५ ॥

मनः सृजति वै देहान् गुणान् कर्माणि यात्मनः ।

तन्मनः सृजते माया ततो जिवस्य संसृतिः ॥ ६ ॥

स्नेहाधिष्ठानवर्त्यग्निसंयोगो यावदीयते ।

ततो दीपस्य दीपत्वमेवं देहकृतो भवः ।

रजःसत्त्वतमोवृत्त्या जायतेऽथ विनश्यति ॥ ७ ॥

न तत्रात्मा स्वयञ्ज्योतिर्यो व्यक्ताव्यक्तयोः परः ।

आकाश एव याधारो ध्रुवोऽनन्तोपमस्ततः ॥ ८ ॥

अेवमात्मानमात्मस्थमात्मनैवामृश प्रभो ।

बुद्ध्यानुमानगर्भिण्या वासुदेवानुचिन्तया ॥ ९ ॥

योदितो विप्रवाक्येन न त्वां धक्ष्यति तक्षकः ।

मृत्यवो नोपधक्ष्यन्ति मृत्यूनां मृत्युभीश्वरम् ॥ १० ॥

अहं ब्रह्म परं धाम ब्रह्माहं परमं पदम् ।

अेवं समीक्षन्नात्मानमात्मन्याधाय निष्कले ॥ ११ ॥

दशन्तं तक्षकं पाद्रे लेलिलानं विषाननैः ।

न द्रक्ष्यसि शरीरं य विश्वं य पृथगात्मनः ॥ १२ ॥

अेतत्ते कथितं तात यदात्मा पृष्टवान् नृप ।

હરેર્વિશ્વાત્મનશ્ચોષ્ટાં કિં ભૂયઃ શ્રોતુમિચ્છસિ ॥ ૧૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં
દ્વાદશસ્કન્ધે બ્રહ્મોપદેશો નામ પચ્ચમોઽધ્યાયઃ ॥ ૫ ॥

॥ ૐ નમો ભગવતે વાસુદેવાય ॥

॥ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ- ૬ ॥

સૂત ઉવાચ

એતન્નિશમ્ય મુનિનાભિહિતં પરીક્ષિદ્-
વ્યાસાત્મજેન નિખિલાત્મદૃશા સમેન ।
તત્પાદમૂલમુપસૃત્ય નતેન મૂર્ધ્ના
બદ્ધાઞ્જલિસ્તમિદમાહ સ વિષ્ણુરાતઃ ॥ ૧ ॥

રાજોવાચ

સિદ્ધોઽસ્મ્યનુગૃહીતોઽસ્મિ ભવતા કરુણાત્મના ।
શ્રાવિતો યચ્ચ મે સાક્ષાદનાદિનિધનો હરિઃ ॥ ૨ ॥

નાત્યદ્ભુતમહં મન્યે મહતામચ્યુતાત્મનામ્ ।
અણેષુ તાપતમેષુ ભૂતેષુ યદનુગ્રહઃ ॥ ૩ ॥

પુરાણસંહિતામેતામશ્રૌષ્મ ભવતો વયમ્ ।
યસ્યાં ખલૂત્તમશ્લોકો ભગવાનનુવાર્ણયતે ॥ ૪ ॥

ભગવંસ્તક્ષકાદિભ્યો મૃત્યુભ્યો ન બિભેમ્યહમ્ ।
પ્રવિષ્ઠો બ્રહ્મનિર્વાણમભયં દર્શિતં ત્વયા ॥ ૫ ॥

અનુજાનીહિ માં બ્રહ્મન્ વાચં ચચ્છામ્યધોક્ષજે ।
મુક્તકામાશયં ચેતઃ પ્રવેશ્ય વિસૃજામ્યસૂન્ ॥ ૬ ॥

અજ્ઞાનં ચ નિરસ્તં મે જ્ઞાનવિજ્ઞાનનિષ્ઠયા ।
ભવતા દર્શિતં ક્ષેમં પરં ભગવતઃ પદમ્ ॥ ૭ ॥

સૂત ઉવાચ

ઇત્યુક્તસ્તમનુજ્ઞાપ્ય ભગવાન્ બાદરાયણિઃ ।

जगाम भिक्षुभिः साकं नरदेवेन पूजितः ॥ ८ ॥
परीक्षिदपि राजर्षिरात्मन्यात्मानमात्मना ।
समाधाय परं दध्यावस्पन्दासुर्यथा तरुः ॥ ९ ॥
प्राक्कूले अर्द्धिष्यासीनो गङ्गाकूल उदङ्मुખः ।
अञ्जमभूतो मलयोगी निःसङ्गश्छिन्नसंशयः ॥ १० ॥
तक्षकः प्रळितो विप्राः कुध्नेन द्विजसूनुना ।
उन्तुकाभो नृपं गच्छन् ददर्श पथि कश्यपम् ॥ ११ ॥
तं तर्पयित्वा द्रविणैर्निवर्त्य विषडारिणम् ।
द्विजं नृपप्रतिर्यन्नः कामरूपोऽदृशन्नृपम् ॥ १२ ॥
अञ्जमभूतस्य राजर्षेर्दोऽडिगरवाग्निना ।
अभूव भस्मसात्सद्यः पश्यतां सर्वदंढिनाम् ॥ १३ ॥
डाडाकारो मडानासीद्भुवि भे द्विक्षु सर्वतः ।
विस्मिता ज्यभवन् सर्वे देवासुरनरादयः ॥ १४ ॥
देवदुन्दुभयो नेदुर्गन्धर्वाप्सरसो जगुः ।
ववृषुः पुष्यवर्षाणि विबुधाः साधुवादिनः ॥ १५ ॥
जनमेजयः स्वपितरं श्रुत्वा तक्षकभक्षितम् ।
यथा जुडाव सङ्कुध्दो नागान् सत्रे सड द्विजैः ॥ १६ ॥
सर्पसत्रे समिद्धाग्नौ दज्यमानान् मडोरगान् ।
दृष्ट्वेन्द्रं भयसंविग्नस्तक्षकः शरणां ययौ ॥ १७ ॥
अपश्यंस्तक्षकं तत्र राजा पारीक्षितो द्विजान् ।
उवाच तक्षकः कस्मान्न दज्येतोरगाधमः ॥ १८ ॥
तं गोपायति राजेन्द्र शकः शरणांमागतम् ।
तेन संस्तम्भितः सर्पस्तस्मान्नाग्नौ पतत्यसौ ॥ १९ ॥
पारीक्षित इति श्रुत्वा प्राडर्त्येज उदारधीः ।
सडेन्द्रस्तक्षको विप्रा नाग्नौ डिमिति पात्यते ॥ २० ॥
तच्छ्रुत्वाऽऽजुडुवुर्विप्राः सडेन्द्रं तक्षकं मभे ।
तक्षकाशु पतस्वेड सडेन्द्रेण मरुत्वता ॥ २१ ॥

एति ब्रह्मोदितक्षिपैः स्थानादिन्द्रः प्रयावितः ।

अभूव सम्भ्रान्तमतिः सविमानः सतक्षकः ॥ २२ ॥

तं पतन्तं विमानेन सड तक्षकमम्बरात् ।

विलोक्याद्गिरसः प्राड राजानं तं बृहस्पतिः ॥ २३ ॥

नैष त्वया मनुष्येन्द्र वधमर्हति सर्पराट् ।

अनेन पीतममृतमथ वा अजरामरः ॥ २४ ॥

श्रुवितं मरणं जन्तोर्गतिः स्वेनैव कर्मणा ।

राजंस्ततोऽन्यो नास्त्यस्य प्रदाता सुभद्रुभयोः ॥ २५ ॥

सर्पयौराग्निविद्युद्भ्यः क्षुत्तृट्याध्याद्विभिर्नृप ।

पञ्चत्वमृच्छते जन्तुर्भुङ्क्त आरब्धकर्म तत् ॥ २६ ॥

तस्मात्सत्रमिदं राजन् संस्थीयेतामिचारिकम् ।

सर्पा अनागसो दग्धा जनैर्दिष्टे हि भुज्यते ॥ २७ ॥

सूत उवाच

एत्युक्तः स तथेत्याड मर्षेर्मर्मानयन् वयः ।

सर्पसत्रादुपरतः पूजयामास वाक्पतिम् ॥ २८ ॥

सैषा विषणोर्मडाभायाबाध्ययालक्षणा यथा ।

मुड्यन्त्यस्यैवात्मभूता भूतेषु गुणवृत्तिभिः ॥ २९ ॥

न यत्र दम्भीत्यभया विराजिता

मायाऽऽत्मवादेऽसङ्कटात्मवादिभिः ।

न यद्विवादो विविधस्तदाश्रयो

मनश्च सङ्गुल्यविकल्पवृत्ति यत् ॥ ३० ॥

न यत्र सृज्यं सृजतोभयोः परं

श्रेयश्च श्रुवस्त्रिभिरन्वितस्त्वडम् ।

तदेतद्गुत्सादितबाध्यभाषकं

निषिध्य योर्मान्विरमेत्स्वयं मुनिः ॥ ३१ ॥

परं पदं वैषणवमामनन्ति तद्-

यन्नेति नेतीत्यतद्गुत्सिसृक्षवः ।

विसृज्य दौशात्त्यमनन्त्यसौडुदा

दृष्टोपगुड्यावसितं समाहितैः ॥ ३२ ॥

त अेतदधिगच्छन्ति विषणोर्यत्परमं पदम् ।
 अळं ममेति दौर्जन्यं न येषां देलुगेलुजम् ॥ ३३ ॥
 अतिवादांस्तितीक्षेत नावमन्येत ङन्यन ।
 न येमं देलुमाश्रित्य वैरं कुर्वीत केनयित् ॥ ३४ ॥
 नमो भगवते तस्मै कृष्णायकुण्ठमेधसे ।
 यत्पादाभ्युरुलुध्यानात्संल्लितामध्यगामिभाम् ॥ ३५ ॥
 शौनक उवाच
 पैलादिभिव्यासशिष्यैर्वेदायार्यैर्मलात्मभिः ।
 वेदाश्च कथिता व्यस्ता अेतत्सौम्याभिधेदि नः ॥ ३६ ॥
 सूत उवाच
 समाडितात्मनो ब्रह्मन् ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
 लृधाकाशादभून्नादो वृत्तिरोधाद्विभाष्यते ॥ ३७ ॥
 यदुपासनया ब्रह्मन् योगिनो मलमात्मनः ।
 द्रव्यक्रियाकारकाण्यं धूत्वा यान्त्यपुनर्भवम् ॥ ३८ ॥
 ततोऽभून्निवृद्धोङ्गारो योऽव्यक्तप्रभवः स्वरार्त् ।
 यत्तल्लिङ्गं भगवतो ब्रह्मणः परमात्मनः ॥ ३९ ॥
 शृणोति य षमं स्फोटं सुमश्रोत्रे य शून्यदृक् ।
 येन वाग्व्यज्यते यस्य व्यक्तिराकाश आत्मनः ॥ ४० ॥
 स्वधाभ्रो ब्राह्मणः साक्षाद्वायकः परमात्मनः ।
 स सर्वमन्त्रोपनिषद्भेदबीजं सनातनम् ॥ ४१ ॥
 तस्य ल्यासंस्त्रयो वार्णा अकाराधा भूगूढल ।
 धार्यन्ते यैस्त्रयो भावा गुणानामार्थवृत्तयः ॥ ४२ ॥
 ततोऽक्षरसमाभ्रायमसृजद्भगवानजः ।
 अन्तस्थोष्मस्वरस्पर्शलृस्वदीर्घादिलक्षणम् ॥ ४३ ॥
 तेनासौ यतुरो वेदांश्चतुर्भिर्वदनैर्विभुः ।
 सव्यालृत्तिकान् सोङ्गारांश्चातुर्लान्रविवक्षया ॥ ४४ ॥
 पुत्रानध्यापयन्तांस्तु ब्रह्मर्षीन् ब्रह्मकोविदान् ।

ते तु धर्मोपदेशारः स्वपुत्रेभ्यः समादिशन् ॥ ४५ ॥
 ते परम्परया प्राप्तास्तत्तच्छिष्यैर्धृतप्रतैः ।
 यतुर्युगोष्वथ व्यस्ता द्वापरादौ मलर्षिभिः ॥ ४६ ॥
 क्षीणायुषः क्षीणसत्त्वान् दुर्मैधान् वीक्ष्य कालतः ।
 वेदान् ब्रह्मर्षयो व्यस्यन् वृद्धिस्थाभ्युत्थोदिताः ॥ ४७ ॥
 अस्मिन्नप्यन्तरे ब्रह्मन् भगवान् लोकभावनः ।
 ब्रह्मेशाद्यैर्लोकपालैर्याचितो धर्मगुप्तये ॥ ४८ ॥
 पराशरात्सत्यवत्यामंशांशकलया विभुः ।
 अवतीर्णो मलाभाग वेदं यक्ते यतुर्विधम् ॥ ४९ ॥
 ऋगथर्वयजुःसाम्नां राशीरुद्धृत्य वर्गशः ।
 यतस्रः संछिताश्चक्रे मन्त्रैर्मणिगणैः ॥ ५० ॥
 तासां स यतुरः शिष्यानुपाढूय मलामतिः ।
 अेकैकां संछितां ब्रह्मन्नेकैकस्मै ददौ विभुः ॥ ५१ ॥
 पैलाय संछितामाद्यां बह्व्याभ्यामुवाच ॥ ५२ ॥
 वैशम्पायनसंज्ञाय निगदाभ्यं यजुर्गणम् ॥ ५३ ॥
 साम्नां जैमिनये प्राड तथा छन्दोगसंछिताम् ।
 अथर्वाङ्गिरसीं नाम स्वशिष्याय सुमन्तवे ॥ ५४ ॥
 पैलः स्वसंछितामूये छन्दप्रमितये मुनिः ।
 बाष्कलाय च सोऽप्याड शिष्येभ्यः संछितां स्वकाम् ॥ ५५ ॥
 यतुर्धा व्यस्य बोध्याय याज्ञवल्क्याय भार्गव ।
 पराशरायाग्निमित्र छन्दप्रमितिरात्मवान् ॥ ५६ ॥
 अध्यापयत्संछितां स्वां माण्डूकेयमृषिं कविम् ।
 तस्य शिष्यो देवमित्रः सौभर्यादित्य ऋषिवान् ॥ ५७ ॥
 शाकल्यस्तत्सुतः स्वां तु पञ्चधा व्यस्य संछिताम् ।
 वात्स्यमुद्गलशालीयगोभल्यशिशिरेष्वघात् ॥ ५८ ॥
 जातूकण्ठश्च तच्छिष्यः सनिरुक्तां स्वसंछिताम् ।
 अलाडपैलवैतालविरज्जेभ्यो ददौ मुनिः ॥ ५९ ॥

बाष्कलिः प्रतिशाभाभ्यो वाल्पिव्याप्यसंछिताम् ।
 यङ्के वालायनिर्भज्यः कासारश्चैव तां दधुः ॥ ५८ ॥
 बहूयाः संछिता ल्येता ओमिर्भ्रामर्षिभिर्धृताः ।
 श्रुत्वैतच्छन्दसां व्यासं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ६० ॥
 वैशम्पायनशिष्या वै यरकाध्वर्यवोऽभवन् ।
 यश्चेरुर्भ्राम्भ्रमत्त्यांऽक्षपाणं स्वगुरोर्प्रतम् ॥ ६१ ॥
 याज्ञवल्क्यश्च तच्छिष्य आडाडो भगवन् कियत् ।
 यरितेनाल्पसाराणां यरिष्येऽहं सुदुश्चरम् ॥ ६२ ॥
 धृत्युक्तो गुरुरप्याह कुपितो याज्यलं त्वया ।
 विप्रावमन्त्रा शिष्येण मदधीतं त्यजामिति ॥ ६३ ॥
 देवरातसुतः सोऽपि छर्दित्वा यजुषां गणाम् ।
 ततो गतोऽथ मुनयो ददृशुस्तान् यजुर्गणान् ॥ ६४ ॥
 यजुषि तित्तिरा भूत्वा तल्लोदुपतयाऽऽददुः ।
 तैत्तिरीया धति यजुःशाभा आसन् सुपेशवाः ॥ ६५ ॥
 याज्ञवल्क्यस्ततो ब्रह्मंश्छन्दांस्यधिगवेषयन् ।
 गुरोरविद्यमानानि सूपतस्थेऽर्कमीश्वरम् ॥ ६६ ॥
 याज्ञवल्क्य उवाच
 ओं नमो भगवते आदित्यायाभिलजगता-
 मात्मस्वरूपेण कालस्वरूपेण यतुर्विध-
 भूतनिकायानां ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्ताना-
 मन्तर्दुर्दृष्टेषु बहिरपि याकाशे ध्रुवोपाधिना-
 व्यवधीयमानो भवानेक एव क्षणालव-
 निमेषावयवोपस्थितसंवत्सरगणोनापामादान-
 विसर्गाभ्यामिमां लोकयात्रामनुव्रतति ॥ ६७ ॥
 यद्दु उ वाव विबुधर्षभ सवितरदस्तप-
 त्यनुसवनमहदराम्नायविधिनोप-
 तिष्ठमानानामभिलदुश्चितवृञ्जिन-
 बीजावभर्जनं भगवतः समभिधीमहि
 तपनमण्डलम् ॥ ६८ ॥

ય ઇહ વાવ સ્થિરચરનિકરાણાં
નિજનિકેતનાનાં મન ઇન્દ્રિયાસુ-
ગણાનનાત્મનઃ સ્વયમાત્માન્તર્યામી
પ્રચોદયતિ ॥ ૬૯ ॥

ય એવેમં લોકમતિકરાલવદના-
ન્ધકારસંજ્ઞાજગરગ્રહગિલિતં
મૃતકમિવ વિચેતનમવલોક્યા-
નુકમ્પયા પરમકારુણિક
ઈક્ષયૈવોત્થાપ્યાહરહરનુસવનં
શ્રેયસિ સ્વધર્માખ્યાત્માવસ્થાને
પ્રવર્તયતિ ॥ ૭૦ ॥

અવનિપતિરિવાસાધૂનાં ભય-
મુદીરયન્નટતિ પરિત આશા-
પાલૈસ્તત્ર તત્ર કમલકોશા-
ઞ્જલિભિરુપહૃતાર્હણઃ ॥ ૭૧ ॥

અથ હ ભગવંસ્તવ ચરણનલિનયુગલં
ત્રિભુવનગુરુભિરભિવન્દિતમહમયાત-
યામયજુષ્ઠામ ઉપસરામીતિ ॥ ૭૨ ॥

સૂત ઉવાચ

એવં સ્તુતઃ સ ભગવાન્ વાજિરૂપધરો હરિઃ ।
યજ્ઞૌષ્યયાતયામાનિ મુનયેઽદાત્પ્રસાદિતઃ ॥ ૭૩ ॥

યજુર્ભિરકરોચ્છાખા દશપગ્ચ શતૈર્વિભુઃ ।
જગૃહુર્વાજસન્યસ્તાઃ કાણ્વમાધ્યન્દિનાદયઃ ॥ ૭૪ ॥

જૈમિનેઃ સામગસ્થાસીત્સુમન્તુસ્તનયો મુનિઃ ।
સુન્વાંસ્તુ તત્સુતસ્તાભ્યામેકૈકાં પ્રાહ સંહિતામ્ ॥ ૭૫ ॥

સુકર્મા યાપિ તચ્છિષ્ઠઃ સામવેદતરોર્મહાન્ ।
સહસ્રસંહિતાભેદં ચકે સામ્નાં તતો દ્વિજ ॥ ૭૬ ॥

હિરણ્યનાભઃ કૌસલ્યઃ પૌષ્યઞ્જિશ્ચ સુકર્મણઃ ।
શિષ્યૌ જગૃહુતુશ્ચાન્ય આવન્ત્યો બ્રહ્મવિત્તમઃ ॥ ૭૭ ॥

उदीच्याः सामगाः शिष्या आसन् पञ्चशतानि वै ।
पौष्यञ्जयावन्त्ययोश्चापि तांश्च प्राय्यान् प्रयक्षते ॥ ७८ ॥

लौगाक्षिर्माङ्गलिः कुल्यः कुशीदः कुक्षिरेव च ।
पौष्यञ्जिशिष्या जगृहुः संछितास्ते शतं शतम् ॥ ७९ ॥

कृतो छिरण्यनामस्य यतुर्विशति संछिताः ।
शिष्येण स्वशिष्येभ्यः शेषा आवन्त्य आत्मवान् ॥ ८० ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
द्वादशस्कन्धे वेदशाभाप्राणयनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः - ७ ॥

सूत उवाच
अथर्ववित्सुमन्तुश्च शिष्यमध्यापयत्स्वकाम् ।
संछितां सोऽपि पथ्याय वेददर्शाय योक्तवान् ॥ १ ॥
शौकवायनिर्ब्रह्मबलिर्मोदोषः पिप्पवायनिः ।
वेददर्शस्य शिष्यास्ते पथ्यशिष्यानथो शृणु ।
कुमुदः शुनको ब्रह्मन् जाजलिश्चाप्यथर्ववित् ॥ २ ॥
बभ्रुः शिष्योऽथाङ्गिरसः सैन्धवायन एव च ।
अधीयेतां संछिते द्वे सावर्णाद्यास्तथापरे ॥ ३ ॥
नक्षत्रकल्पः शान्तिश्च कश्यपाङ्गिरसाद्यः ।
एते आथर्वणाचार्याः शृणु पौराणिकान् मुने ॥ ४ ॥
त्रय्यारुणिः कश्यपश्च सावर्णिरकृतव्रणः ।
वैशम्पायनहारीतौ षड् वै पौराणिका एव ॥ ५ ॥
अधीयन्त व्यासशिष्यात्संछितां मत्पितुर्मुष्पात् ।
अडैकामलमेतेषां शिष्यः सर्वाः समध्यगाम् ॥ ६ ॥
कश्यपोऽहं च सावर्णा रामशिष्योऽकृतव्रणः ।

अधीमङ्घ्रि व्यासशिष्याख्यत्वारो मूलसंछिताः ॥ ७ ॥

पुराणालक्षाणां ब्रह्मन् ब्रह्मर्षिभिर्निरूपितम् ।

शुश्रूष्व बुद्धिमाश्रित्य वेदशास्त्रानुसारतः ॥ ८ ॥

सर्गोऽस्याथ विसर्गश्च वृत्तिरक्षान्तराणि च ।

वंशो वंशानुचरितं संस्था डेतुरपाश्रयः ॥ ९ ॥

दशभिर्लक्षणैर्युक्तं पुराणं तद्विदो विदुः ।

केचित्पञ्चविधं ब्रह्मन् महदल्पव्यवस्थया ॥ १० ॥

अव्याकृतगुणक्षोभान्महत्स्त्रिवृतोऽहमः ।

भूतमात्रेन्द्रियार्थानां सम्भवः सर्ग उच्यते ॥ ११ ॥

पुरुषानुगृहीतानामेतेषां वासनामयः ।

विसर्गोऽयं समाहारो बीजाद्बीजं यरायरम् ॥ १२ ॥

वृत्तिर्भूतानि भूतानां यराणामयराणि च ।

कृता स्वेन नृणां तत्र कामाख्योदनयापि वा ॥ १३ ॥

रक्षाख्यतावतारेडा विश्वस्थानु युगे युगे ।

तिर्यग्भर्त्यर्षिदेवेषु लयन्ते यैस्त्रयीद्विषः ॥ १४ ॥

मन्वन्तरं मनुर्देवा मनुपुत्राः सुरेश्वराः ।

ऋषयोऽशावताराश्च उरुः षड्विधमुच्यते ॥ १५ ॥

राज्ञां ब्रह्मप्रसूतानां वंशस्त्रैकालिकोऽन्वयः ।

वंशानुचरितं तेषां वृत्तं वंशधराश्च ये ॥ १६ ॥

नैमित्तिकः प्राकृतिको नित्य आत्यन्तिको लयः ।

संस्थेति कविभिः प्रोक्तश्चतुर्धास्य स्वभावतः ॥ १७ ॥

डेतुर्जुवोऽस्य सर्गादिरविद्याकर्मकारकः ।

यं यानुशयिनं प्राडुरव्याकृतमुतापरे ॥ १८ ॥

व्यतिरेकान्वयो यस्य जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।

मायामयेषु तद्ब्रह्म जिववृत्तिष्वपाश्रयः ॥ १९ ॥

पदार्थेषु यथा द्रव्यं सन्मात्रं रूपनामसु ।

बीजाद्विपञ्चयान्तासु लयवस्थासु युतायुतम् ॥ २० ॥

विरमेत यदा चित्तं छित्त्वा वृत्तित्रयं स्वयम् ।

योगेन वा तदाऽऽत्मानं वेदेऽप्या निवर्तते ॥ २१ ॥

अेवं लक्ष्मणलक्ष्म्याणि पुराणानि पुराविदः ।

मुनयोऽष्टादश प्राडुः क्षुल्लकानि मळान्ति य ॥ २२ ॥

ब्राह्मं पाद्मं वैषणवं य शैवं लैङ्गं सगारुडम् ।

नारदीयं भागवतमाग्नेयं स्कान्दसंज्ञितम् ॥ २३ ॥

भविष्यं ब्रह्मवैवर्तं मार्कण्डेयं सवामनम् ।

वाराहं मात्स्यं कौर्मं य ब्रह्माण्डाण्यमिति त्रिषट् ॥ २४ ॥

ब्रह्मत्रिदं समाख्यातं शाभाप्राणयनं मुनेः ।

शिष्यशिष्यप्रशिष्याणां ब्रह्मतेजोविवर्धनम् ॥ २५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मळापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां द्वादशस्कन्धे सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः - ८ ॥

शौनक उवाच

सूत जुव चिरे साधो वद नो वदतां वर ।

तमस्यपारे ब्रह्मतां नृणां त्वं पारदर्शनः ॥ १ ॥

आडुश्चिरायुषमृषिं मृकण्डतनयं जनाः ।

यः कल्पान्ते उर्वरितो येन अस्तमिदं जगत् ॥ २ ॥

स वा अस्मत्कुलोत्पन्नः कल्पेऽस्मिन् भार्गवर्षभः ।

नैवाधुनापि भूतानां सम्भवः कोऽपि जायते ॥ ३ ॥

अेक अेवाएवि ब्राम्यन् ददर्शा पुरुषं किल ।

वटपत्रपुटे तोकं शयानं त्वेकमद्भुतम् ॥ ४ ॥

अेष नः संशयो भूयान् सूत कौतूहलं यतः ।

तं नश्छिन्द्यि मळायोगिन् पुराणेष्वपि सम्मतः ॥ ५ ॥

सूत उवाच

प्रश्नस्त्वया मदर्षेऽयं कृतो लोकभ्रमापहः ।

नारायणकथा यत्र गीता कलिमलापहा ॥ ६ ॥

प्राप्तद्विजातिसंस्कारो मार्कण्डेयः पितुः कृमात् ।

छन्दांस्यधीत्य धर्मेण तपःस्वाध्यायसंयुतः ॥ ७ ॥

भृङ्गप्रतधरः शान्तो जटिलो वल्कलाम्बरः ।

बिभ्रत्कमण्डलुं दण्डमुपवीतं समेफलम् ॥ ८ ॥

कृष्णजिनं साक्षसूत्रं कुशांश्च नियमद्ध्ये ।

अञ्चर्कगुरुविप्रात्मस्वर्थयन् सन्ध्योर्दक्षिम् ॥ ९ ॥

सायं प्रातः स गुरवे भैक्ष्यमाहृत्य वाग्यतः ।

बुभुजे गुर्वनुज्ञातः सङ्गो येदुपोषितः ॥ १० ॥

अेवं तपःस्वाध्यायपरो वर्षाणामयुतायुतम् ।

आराधयन् षष्ठीकंशं जित्ये मृत्युं सुदुर्जयम् ॥ ११ ॥

ब्रह्मा भृगुर्भवो दक्षो ब्रह्मपुत्राश्च येऽपरे ।

नृद्वेषितृभूतानि तेनासन्नतिविस्मिताः ॥ १२ ॥

धत्थं भृङ्गप्रतधरस्तपःस्वाध्यायसंयमैः ।

ध्यायधोक्षजं योगी ध्वस्तकलेशान्तरात्मना ॥ १३ ॥

तस्यैवं युञ्जतश्चित्तं मलायोगेन योगिनः ।

व्यतीयाय मलान् कालो मन्वन्तरषडात्मकः ॥ १४ ॥

अेतत्पुरन्दरो ज्ञात्वा साप्तमेऽस्मिन् किलान्तरे ।

तपोविशङ्कितो ब्रह्मन्नारेभे तद्विघातनम् ॥ १५ ॥

गन्धर्वाप्सरसः कामं वसन्तमलयानिलौ ।

मुनये प्रेषयामास रजस्तोकमदौ तथा ॥ १६ ॥

ते वै तदाश्रमं जग्मुर्दिमाद्रेः पार्श्वे उत्तरे ।

पुष्पभद्रानदी यत्र चित्राप्या य शिला विभो ॥ १७ ॥

तदाश्रमपदं पुण्यं पुण्यद्रुमलताञ्छितम् ।

पुण्यद्विजकुलाकीर्णं पुण्यामलजलाशयम् ॥ १८ ॥

मत्तभ्रमरसङ्गीतं मत्तकोडिलकूजितम् ।
 मत्तभर्त्सिनटाटोपं मत्तद्विजकुलाकुलम् ॥ १८ ॥
 वायुः प्रविष्टादाय छिमनिर्जरशीकरान् ।
 सुमनोभिः परिष्वक्तो ववावुत्तम्भयन् स्मरम् ॥ २० ॥
 उद्यम्यन्द्रनिशावकुत्रः प्रवालस्तभकालिभिः ।
 गोपद्रुमलताजालैस्तत्रासीत्सुसुमाकरः ॥ २१ ॥
 अन्वीयमानो गन्धर्वैर्गीतवादित्रयूथकैः ।
 अदृश्यतात्तथापेषुः स्वःस्त्रीयूथपतिः स्मरः ॥ २२ ॥
 दुत्वाग्निं समुपासीनं ददृशुः शङ्किङ्कराः ।
 भीलिताक्षं दुराधर्षं मूर्तिमन्तमिवानलम् ॥ २३ ॥
 ननृतुस्तस्य पुरतः स्त्रियोऽथो गायका जगुः ।
 मृदङ्गवीणापाणवैर्वाद्यं यकुर्मनोरमम् ॥ २४ ॥
 सन्दधेऽस्त्रं स्वधनुषि कामः पञ्चमुषं तदा ।
 मधुर्मनो रजस्तोकं छन्द्रभृत्या व्यकम्पयन् ॥ २५ ॥
 क्रीडन्त्याः पुञ्जिकस्थल्याः कन्दुकैः स्तनगौरवात् ।
 भृशमुद्विग्नमध्यायाः केशविस्रंसितस्रजः ॥ २६ ॥
 छतस्ततो भ्रमदृष्टेश्वलन्त्या अनुकन्दुकम् ।
 वायुर्ज्ज्वलर तद्भासः सूक्ष्मं त्रुटितमेभलम् ॥ २७ ॥
 विससर्ज तदा भाणं मत्वा तं स्वजितं स्मरः ।
 सर्वं तत्राभवन्मोघमनीशस्य यथोधमः ॥ २८ ॥
 त छत्थमपकुर्वन्तो मुनेस्तत्तेजसा मुने ।
 दृढ्यमाना निववृतुः प्रभोध्याडिमिवाभकः ॥ २९ ॥
 छतीन्द्रानुयैर्ब्रह्मन् धर्षितोऽपि मडामुनिः ।
 यन्नागादछमो भावं न तच्छित्रं मछत्सु छि ॥ ३० ॥
 दृष्ट्वा निस्तेजसं कामं सगाणं भगवान् स्वराट् ।
 श्रुत्वानुभावं ब्रह्मर्षैर्विस्मयं समगात्परम् ॥ ३१ ॥
 तस्यैवं युञ्जतश्चित्तं तपःस्वाध्यायसंयमैः ।
 अनुग्रहायाविरासीन्नरनारायणो हरिः ॥ ३२ ॥

તૌ શુકલકૃષ્ણૌ નવકઞ્જલોચનૌ
ચતુર્ભુજૌ રૌરવવલ્કલામ્બરૌ ।
પવિત્રપાણી ઉપવીતકં ત્રિવૃત્
કમાણ્ડલું દાણ્ડમૃજું ચ વૈણવમ્ ॥ ૩૩ ॥

પદ્માક્ષમાલામુત જન્તુમાર્જનં
વેદં ચ સાક્ષાત્તપ એવ રૂપિણૌ ।
તપત્તડિદ્વર્ણપિશડ્ગરોચિષા
પ્રાંશૂ દધાનૌ વિબુધર્ષભાર્ચિતૌ ॥ ૩૪ ॥

તે વૈ ભગવતો રૂપે નરનારાયણાવૃષી ।
દૃષ્ટ્વોત્યાયાદરેણોચ્ચૈર્નનામાડ્ગેન દાણ્ડવત્ ॥ ૩૫ ॥

સ તત્સન્દર્શનાનન્દનિર્વૃતાત્મેન્દ્રિયાશયઃ ।
હૃષ્ટરોમાશ્રુપૂર્ણાક્ષો ન સેહે તાવુદીક્ષિતુમ્ ॥ ૩૬ ॥

ઉત્યાય પ્રાઞ્જલિઃ પ્રહ્લ ઐત્સુજ્યાદાશ્લિષત્રિવ ।
નમો નમ ઇતીશાનૌ બભાષે ગદ્દદાક્ષરઃ ॥ ૩૭ ॥

તયોરાસનમાદાય પાદયોરવનિજય ચ ।
અર્હણેનાનુલેપેન ધૂપમાલ્યૈરપૂજયત્ ॥ ૩૮ ॥

સુખમાસનમાસીનૌ પ્રસાદાભિમુખૌ મુની ।
પુનરાનમ્ય પાદાભ્યાં ગરિષ્ઠાવિદમબ્રવીત્ ॥ ૩૯ ॥

માર્કણ્ડેય ઉવાચ
કિં વર્ણયે તવ વિભો યદુદીરિતોડસુઃ
સંસ્પન્દતે તમનુ વાઙ્મન ઇન્દ્રિયાણિ ।
સ્પન્દન્તિ વૈ તનુભૃતામજશર્વયોશ્ચ
સ્વસ્થાપ્યથાપિ ભજતામસિ ભાવબન્ધુઃ ॥ ૪૦ ॥

મૂર્તી ઇમે ભગવતો ભગવંસ્ત્રિલોક્યાઃ
ક્ષેમાય તાપવિરમાય ચ મૃત્યુજિત્યૈ ।
નાનાભિભર્ષ્યવિતુમન્યતનૂર્યથેદં
સૃષ્ટ્વા પુનર્ગ્રસસિ સર્વમિવોર્ણનાભિઃ ॥ ૪૧ ॥

તસ્થાવિતુઃ સ્થિરચરેશિતુરડ્ધિમૂલં

यत्स्थं न कर्मगुणकालरजः स्पृशन्ति ।
यद्वै स्तुवन्ति निनमन्ति यजन्यभीक्ष्णं
ध्यायन्ति वेददृष्टया मुनयस्तदास्यै ॥ ४२ ॥

नान्यं तवाऽद्भ्युपनयादपवर्गमूर्तः
क्षेमं जनस्य परितो भिय षश विद्मः ।
ब्रह्मा बिभेत्यलमतो द्विपरार्धधिष्यः
कालस्य ते किमुत तद्भृतभौतिकानाम् ॥ ४३ ॥

तद्वै भजाम्यृतधियस्तव पादमूलं
छित्वेदमात्मच्छदि यात्मगुरोः परस्य ।
देहाद्यपार्थमसदन्यमभिज्ञामात्रं
विन्देत ते तर्हि सर्वमनीषितार्थम् ॥ ४४ ॥

सत्त्वं रजस्तम षतीश तवात्मबन्धो
मायामयाः स्थितिलयोदयडेतवोऽस्य ।
लीलाधृता यदपि सत्त्वमयी प्रशान्त्यै
नान्ये नृणां व्यसनमोडभियश्च यास्याम् ॥ ४५ ॥

तस्मात्तवेळ भगवन्नथ तावकानां
शुक्लां तनुं स्वदयितां कुशला भजन्ति ।
यत्सात्वताः पुरुषरूपमुशन्ति सत्त्वं
लोको यतोभयमुतात्मसुभं न यान्यत् ॥ ४६ ॥

तस्मै नमो भगवते पुरुषाय भूम्ने
विश्वाय विश्वगुरवे परदैवतायै ।
नारायणाय ऋषये य नरोत्तमाय
उंसाय संयतगिरे निगमेश्वराय ॥ ४७ ॥

यं वै न वेद वितथाक्षपथैर्भ्रमद्भिः
सन्तं स्वकेष्वसुषु लृधपि दृक्पथेषु ।
तन्माययाऽऽवृतमतिः स उ अवे साक्षा-
दाद्यस्तवाभिलगुरोरुपसाद्य वेदम् ॥ ४८ ॥

यद्दर्शनं निगम आत्मरुडप्रकाशं
मुड्यन्ति यत्र कवयोऽजपरा यतन्तः ।
तं सर्ववादविषयप्रतिरूपशीलं

वन्दे मलापुरुषमात्मनिगूढभोधम् ॥ ४९ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणो पारमहंस्यां
संछितायां द्वादशस्कन्धे अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ नवमोऽध्यायः - ९ ॥

सूत उवाच

संस्तुतो भगवानित्थं मार्कण्डेयेन धीमता ।
नारायणो नरसभः प्रीत आढ भूगूढम् ॥ १ ॥

श्रीभगवानुवाच

भो भो ब्रह्मर्षिवर्योऽसि सिद्ध आत्मसमाधिना ।
मधि भक्त्यानपायिन्या तपःस्वाध्यायसंयमैः ॥ २ ॥

वयं ते परितुष्टाः स्म त्वद्ब्रह्मप्रतर्यया ।
वरं प्रतीच्छ्ये ब्रह्मं ते वरदशादभीप्सितम् ॥ ३ ॥

ऋषिरुवाच

जितं ते देव देवेश प्रपन्नार्तिहराभ्युत ।
वरेशैतावतावं नो यद्भवान् समदृश्यत ॥ ४ ॥

गृहीत्वाजादयो यस्य श्रीमत्यादाब्जदर्शनम् ।
मनसा योगपक्वेन स भवान् मेऽक्षिगोचरः ॥ ५ ॥

अथाप्यम्बुजपत्राक्ष पुण्यश्लोकशिषामणो ।
द्रक्ष्ये मायां यया लोकः सपालो वेद सद्भिदाम् ॥ ६ ॥

सूत उवाच

एतीडितोऽर्थितः काममृषिणा भगवान् मुने ।
तथेति स स्मयन् प्रागाद्ब्रह्मयश्रममीश्वरः ॥ ७ ॥

तमेव शिन्तयन्नर्थमृषिः स्वाश्रम एव सः ।
वसन्नग्न्यर्कसोमाम्बुभूवायुवियदात्मसु ॥ ८ ॥

ध्यायन् सर्वत्र य उरिं भावद्रव्यैरपूजयत् ।
 क्वचित्पूजां विसस्मार प्रेमप्रसरसम्प्लुतः ॥ ९ ॥

तस्यैकदा भृगुश्रेष्ठ पुष्पभद्रातटे मुनेः ।
 उपासीनस्य सन्ध्यायां ब्रह्मन् वायुरभून्मडान् ॥ १० ॥

तं यादृशशब्दं समुदीरयन्तं
 भलाडका अन्वभवन् करालाः ।
 अक्षस्थविष्ठा मुमुयुस्तडिद्भिः
 स्वनन्त उच्चैरभिवर्षधाराः ॥ ११ ॥

ततो व्यदृश्यन्त यतुःसमुद्राः
 समन्ततः क्षमातलमागसन्तः ।
 समीरवेगोर्मिभिरुग्रनड-
 मडाभयावर्तगभीरघोषाः ॥ १२ ॥

अन्तर्भ्रष्टिश्चाद्भिरतिद्युभिः परैः
 शतद्वृदाभीरुपतापितं जगत् ।
 यतुर्विधं वीक्ष्य सडात्मना मुनि-
 र्जलाप्लुतां क्षमां विमनाः समत्रसत् ॥ १३ ॥

तस्यैवमुद्गीक्षत उर्मिभीषणः
 प्रभञ्जनाधूर्णितवार्मडार्णवः ।
 आपूर्यमाणो वरषट्भिरभ्युटैः
 क्षामाभ्यधाद्वीपवर्षाद्भिः समम् ॥ १४ ॥

सक्षमान्तरिक्षं सदिवं सभागाणं
 त्रैलोक्यमासीत्सल द्रिगिभिराप्लुतम् ।
 स अेक अेवोर्वरितो मडामुनि-
 र्भ्राम विक्षिप्य जटा जडान्धवत् ॥ १५ ॥

क्षुत्तृपरीतो मकरैस्तिमिद्गिलै-
 रुपद्रुतो वीचिनभस्वता उतः ।
 तमस्यपारे पतितो ब्रह्मन् दिशो
 न वेद भं गां य परिश्रमेषितः ॥ १६ ॥

क्वचिद्गतो मडावर्ते तरलैस्ताडितः क्वचित् ।

यादोभिर्भक्ष्यते क्वापि स्वयमन्योन्यघातिभिः ॥ १७ ॥

क्वचिच्छोकं क्वचिन्मोहं क्वचिद्गुणं सुभं भयम् ।

क्वचिन्मृत्युमवाप्नोति व्याध्याद्विभ्रुतार्दितः ॥ १८ ॥

अयुतायुतवर्षाणां सङ्ख्याणि शतानि य ।

व्यतीयुर्भ्रमस्तस्मिन् विष्वग्भूमायावृतात्मनः ॥ १९ ॥

स कदाचिद्भ्रमंस्तस्मिन् पृथिव्याः ककुटि द्विजः ।

न्यग्रोधपोतं दृष्ट्वा कृलपल्लवशोभितम् ॥ २० ॥

प्रागुत्तरस्थां शाभायां तस्यापि दृष्ट्वा शिशुम् ।

शयानं पर्णपुटके असन्तं प्रभया तमः ॥ २१ ॥

मडामरकतश्यामं श्रीमद्भद्रनपङ्कजम् ।

कम्बुग्रीवं मङ्गोरस्कं सुनासं सुन्दरभ्रुवम् ॥ २२ ॥

श्रासैजदलकाभातं कम्बुग्रीकर्णदाडिमम् ।

विद्रुमाधरभासोषच्छोषायितसुधास्मितम् ॥ २३ ॥

पद्मगर्भारुणापाङ्गं लृधलासावलोकनम् ।

श्रासैजद्वलिसंविग्ननिम्ननाभिवोदरम् ॥ २४ ॥

थार्दङ्गुलिभ्यां पाणिभ्यामुन्नीय यरणाभ्रुजम् ।

भुजे निधाय विप्रेन्द्रो धयन्तं वीक्ष्य विस्मितः ॥ २५ ॥

तदर्शनाद्भीतपरिश्रमो मुदा

प्रोत्सुल्लङ्घ्यन्नविलोयनाभ्रुजः ।

प्रलृष्टरोमाद्भ्रुतभावशङ्कितः

प्रष्टुं पुरस्तं प्रससार बालकम् ॥ २६ ॥

तावच्छिशोर्वै श्रसितेन भार्गवः

सोऽन्तःशरीरे मशको यथाऽऽविशत् ।

तत्राप्यदो न्यस्तमयष्ट कृत्स्नशो

यथा पुरामुष्यतीव विस्मितः ॥ २७ ॥

भं रोदसी भगवान्द्रिसागरान्

द्वीपान् सवर्षान् ककुभः सुरासुरान् ।

वनानि देशान् सरितः पुराकरान्

भेटान् प्रजानाश्रमवर्णवृत्तयः ॥ २८ ॥

महान्ति भूतान्यथ भौतिकान्यसौ
कालं य नानायुगकल्पकल्पनम् ।
यत्किञ्चिदन्यद्व्यवहारकारणं
ददर्श विश्वं सद्विवावभासितम् ॥ २९ ॥

छिमावयं पुष्पवलां य तां नदीं
निजाश्रमं यत्र ऋषीनपश्यत् ।
विश्वं विपश्यञ्छ्वसितास्थिशोर्वै
अछिर्निरस्तो न्यपतल्लयाब्धौ ॥ ३० ॥

तस्मिन् पृथिव्याः ककुटि प्ररूढं
वटं य तत्पर्णपुटे शयानम् ।
तोकं य तत्प्रेमसुधास्मितेन
निरीक्षितोऽपाङ्गनिरीक्षणोऽन ॥ ३१ ॥

अथ तं बालकं वीक्ष्य नेत्राभ्यां धिष्ठितं हृदि ।
अभ्ययादतिस्त्रुक्लिष्टः परिष्वक्तुमधोक्षजम् ॥ ३२ ॥

तावत्स भगवान् साक्षाद्योगाधीशो गुडाशयः ।
अन्तर्दधे ऋषेः सदो यथेडानीशनिर्मिता ॥ ३३ ॥

तमन्वथ वटो ब्रह्मन् सलिलं लोकसम्प्लवः ।
तिरोधाधि क्षण्णादस्य स्वाश्रमे पूर्ववत्स्थितः ॥ ३४ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
द्वादशस्कन्धे मायादर्शनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ दशमोऽध्यायः - १० ॥

सूत उवाच

स अवेमनुभूयेदं नारायणविनिर्मितम् ।

वैभवं योगमायायास्तमेव शरणं ययौ ॥ १ ॥

मार्कण्डेय उवाच

प्रपन्नोऽस्यङ्घ्रिमूलं ते प्रपन्नाभयदं हरे ।

यन्माययापि विबुधा मुख्यन्ति ज्ञानकाशया ॥ २ ॥

सूत उवाच

तमेवं निभृतात्मानं वृषेण द्विवि पर्यटन् ।

रुद्राण्यथा भगवान् रुद्रो ददर्श स्वगाणैर्वृतः ॥ ३ ॥

अथोमा तमृषिं वीक्ष्य गिरिशं समभाषत ।

पश्येमं भगवन् विप्रं निभृतात्मेन्द्रियाशयम् ॥ ४ ॥

निभृतोदञ्चव्रातं वातापाये यथार्णवम् ।

कुर्वस्य तपसः साक्षात्संसिद्धिं सिद्धिदो भवान् ॥ ५ ॥

श्रीभगवानुवाच

नैवेच्छत्याशिषः क्वापि ब्रह्मर्षिर्भोक्षमाभ्युत ।

भक्तिं परां भगवति लब्धवान् पुरुषेऽव्यये ॥ ६ ॥

अथापि संवद्विष्यामो भवान्येतेन साधुना ।

अयं छि परमो लाभो नृणां साधुसमागमः ॥ ७ ॥

सूत उवाच

ऽत्युक्त्वा तमुपेयाय भगवान् स सतां गतिः ।

ऽशानः सर्वविधानामीश्वरः सर्वद्विनाम् ॥ ८ ॥

तयोरामनं साक्षादीशयोज्जगदात्मनोः ।

न वेद रुद्धधीवृत्तिरात्मानं विश्वमेव य ॥ ९ ॥

भगवांस्तदभिज्ञाय गिरीशो योगमायया ।

आविशत्तद्गुडाकाशं वायुश्छिद्रमिवेश्वरः ॥ १० ॥

आत्मन्यपि शिवं प्राप्तं तडित्पिङ्गटाधरम् ।

त्र्यक्षं दशभुजं प्रांशुमुद्यन्तमिव भास्करम् ॥ ११ ॥

व्याघ्रयर्माभरधरं शूलभट्टाङ्गयर्माभिः ।

अक्षमालाऽमरुक्कपावासिधनुः सड ॥ १२ ॥

भिन्नाणं सडसा भातं विचक्ष्य हृदि विस्मितः ।

किमिदं कुत अवेति समाधेर्विरतो मुनिः ॥ १३ ॥

नेत्रे उन्मील्य दृष्टे सगणं सोमयाऽऽगतम् ।

रुद्रं त्रिविक्रैकगुरुं ननाम शिरसा मुनिः ॥ १४ ॥

तस्मै सपर्या व्यधत्सगणाय सलोमया ।

स्वागतासनपाद्यार्घ्यगन्धस्रग्धूपदीपकैः ॥ १५ ॥

आलु यात्मानुभावेन पूर्णकामस्य ते विभो ।

कश्वाम किमीशान येनेदं निर्वृतं जगत् ॥ १६ ॥

नमः शिवाय शान्ताय सत्त्वाय प्रमृडाय च ।

रञ्जोञ्जुषेऽप्यघोराय नमस्तुभ्यं तमोञ्जुषे ॥ १७ ॥

सूत उवाच

अवे स्तुतः स भगवानादितेवः सतां गतिः ।

परितुष्टः प्रसन्नात्मा प्रहसंस्तमभाषत ॥ १८ ॥

श्रीभगवानुवाच

वरं वृणीष्व नः कामं वरदशा वयं त्रयः ।

अमोघं दर्शनं येषां मर्त्या यद्विन्दतेऽमृतम् ॥ १९ ॥

ब्राह्मणाः साधवः शान्ता निःसङ्गा भूतवत्सलाः ।

अेकान्तभक्ता अस्मासु निर्वैराः समदर्शिनः ॥ २० ॥

सलोका लोकावास्तान् वन्दन्त्यर्थन्त्युपासते ।

अलं य भगवान् ब्रह्मा स्वयं य उरिरीश्वरः ॥ २१ ॥

न ते मय्यय्युतेऽञ्जे य भिदामएवपि यक्षते ।

नात्मनश्च जनस्यापि तद्युष्मान् वयमीमहि ॥ २२ ॥

न ह्यभयानि तीर्थानि न देवाश्चेतनोऽङ्गिताः ।

ते पुनन्त्युरुकालेन यूयं दर्शनमात्रतः ॥ २३ ॥

ब्राह्मणोभ्यो नमस्यामो येऽस्मद्रूपं त्रयीमयम् ।

भिन्नत्यात्मसमाधानतपःस्वाध्यायसंयमैः ॥ २४ ॥

श्रवणादर्शनाद्रापि मलापातकिनोऽपि वः ।

शुद्ध्येरन्नन्त्यजश्चापि किमु सम्भाषणादितिः ॥ २५ ॥

सूत उवाच

ઇતિ ચન્દ્રલલામસ્ય ધર્મગુહ્યોપબૃહિતમ્ ।
વચોઽમૃતાયનમૃષિર્નાતૃપ્યત્કર્ણયોઃ પિબન્ ॥ ૨૬ ॥

સ ચિરં માયયા વિષ્ણોર્ભામિતઃ કર્શિતો ભૃશમ્ ।
શિવવાગમૃતધ્વસ્તકલેશપુઞ્જસ્તમબ્રવીત્ ॥ ૨૭ ॥

ઋષિરુવાચ

અહો ઈશ્વરલીલેયં દુર્વિભાવ્યા શરીરિણામ્ ।
યન્નમન્તીશિતવ્યાનિ સ્તુવન્તિ જગદીશ્વરાઃ ॥ ૨૮ ॥

ધર્મ ગ્રાહયિતું પ્રાયઃ પ્રવક્તારશ્ચ દેહિનામ્ ।
આચરન્ત્યનુમોદન્તે ક્રિયમાણં સ્તુવન્તિ ચ ॥ ૨૯ ॥

નૈતાવતા ભગવતઃ સ્વમાયામયવૃત્તિભિઃ ।
ન દુષ્ટેતાનુભાવસ્તૈર્માયિનઃ કુહકં યથા ॥ ૩૦ ॥

સૃષ્ટ્વેદં મનસા વિશ્વમાત્મનાનુપ્રવિશ્ય યઃ ।
ગુણૈઃ કુર્વદ્ભિરાભાતિ કર્તેવ સ્વપ્રદૃગ્યથા ॥ ૩૧ ॥

તસ્મૈ નમો ભગવતે ત્રિગુણાય ગુણાત્મને ।
કેવલાયાદ્વિતીયાય ગુરવે બ્રહ્મમૂર્તયે ॥ ૩૨ ॥

કં વૃણો નુ પરં ભૂમન્ વરં ત્વદ્વરદર્શનાત્ ।
યદ્દર્શનાત્પૂર્ણકામઃ સત્યકામઃ પુમાન્ ભવેત્ ॥ ૩૩ ॥

વરમેકં વૃણોઽથાપિ પૂર્ણાત્કામાભિવર્ષણાત્ ।
ભગવત્યચ્યુતાં ભક્તિં તત્પરેષુ તથા ત્વયિ ॥ ૩૪ ॥

સૂત ઉવાચ

ઇત્યર્થિતોઽભિષ્ટુતશ્ચ મુનિના સૂક્તયા ગિરા ।
તમાહ ભગવાઞ્છર્વઃ શર્વયા ચાભિનન્દિતઃ ॥ ૩૫ ॥

કામો મહર્ષે સર્વોઽયં ભક્તિમાંસ્ત્વમધોક્ષજે ।
આકલ્પાન્તાદ્યઃ પુણ્યમજરામરતા તથા ॥ ૩૬ ॥

જ્ઞાનં ત્રૈકાલિકં બ્રહ્મન્ વિજ્ઞાનં ચ વિરક્તિમત્ ।
બ્રહ્મવર્થસ્વિનો ભૂયાત્પુરાણાયાર્થતાસ્તુ તે ॥ ૩૭ ॥

સૂત ઉવાચ

એવં વરાન્ સ મુનયે દત્વાગાત્ર્યક્ષ ઈશ્વરઃ ।

दृष्ट्वै तत्कर्म कथयन्ननुभूतं पुरामुना ॥ ३८ ॥

सोऽप्यवाप्तमहायोगमहिमा भागवोत्तमः ।

वियरत्यधुनाप्यद्वा उरावेकान्ततां गतः ॥ ३९ ॥

अनुवर्णितमेतत्ते मार्कण्डेयस्य धीमतः ।

अनुभूतं भगवतो मायावैभवमद्भुतम् ॥ ४० ॥

अेतत्केचिद्विद्वांसो मायासंसृतिरात्मनः ।

अनाद्यावर्तितं नृणां काद्याचित्कं प्रथक्षते ॥ ४१ ॥

य अेवमेतद्भृगुवर्षवर्णितं

रथाङ्गपाण्डुरनुभावभावितम् ।

संश्रावयेत्संश्लेषुयाद् तावुभौ

तयोर्न कर्माशयसंसृतिर्भवित् ॥ ४२ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां द्वादशस्कन्धे दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकादशोऽध्यायः - ११ ॥

शौनक उवाच

अथेममर्थं पृच्छामो भवन्तं बहुवित्तमम् ।

समस्ततन्त्रराष्ट्रान्ते भवान् भागवततत्त्ववित् ॥ १ ॥

तान्त्रिकाः परियर्यायां डेवलस्य श्रियः पतेः ।

अङ्गोपाङ्गायुधाकल्पं कल्पयन्ति यथा य यैः ॥ २ ॥

तन्नो वर्णय भद्रं ते क्रियायोगं बुभुत्सताम् ।

येन क्रियानैपुणेन मर्त्या याथादमर्त्याताम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच

नमस्कृत्य गुडुन् वक्ष्ये विभूतीर्वैष्णवीरपि ।

याः प्रोक्ता वेदतन्त्राभ्यामाचार्यैः पद्मजादिभिः ॥ ४ ॥

मायाधैर्नवभिस्तत्त्वैः स विकारमयो विराट् ।
 निर्मितो दृश्यते यत्र सञ्चिते भुवनत्रयम् ॥ ५ ॥
 अेतद्वै पौरुषं रुपं भूः पादौ धौः शिरो नभः ।
 नाभिः सूर्योऽक्षिणी नासे वायुः कर्णौ दिशः प्रभोः ॥ ६ ॥
 प्रजापतिः प्रजननमपानो मृत्युरीशितुः ।
 तद्भाषवो लोकपाला मनश्चन्द्रो भ्रुवौ यमः ॥ ७ ॥
 लज्जोत्तरोऽधरो लोभो दन्ता ज्योत्सना स्मयो भ्रमः ।
 रोमाणि भ्रूण्डा भ्रूमो मेघाः पुरुषभूर्धजाः ॥ ८ ॥
 यावानयं वै पुरुषो यावत्या संस्थया मितः ।
 तावानसावपि मलापुरुषो लोकसंस्थया ॥ ९ ॥
 कौस्तुभव्यपदेशेन स्वात्मज्योतिर्बिभर्त्यजः ।
 तत्रात्मा व्यापिनी साक्षाच्छ्रीवत्समुरसा विभुः ॥ १० ॥
 स्वमायां वनमालाभ्यां नानागुणभर्या दधत् ।
 वासश्छन्दोभयं पीतं ब्रह्मसूत्रं त्रिवृत्स्वरम् ॥ ११ ॥
 बिभर्ति साङ्ग्यं योगं च देवो मकरकुण्डले ।
 मौलिं पदं पारमेष्ठ्यं सर्वलोकामयङ्गुरम् ॥ १२ ॥
 अव्याकृतमनन्ताभ्यमासनं यदधिष्ठितः ।
 धर्मज्ञानादिभिर्युक्तं सत्त्वं पद्मभिरोच्यते ॥ १३ ॥
 ओजःसङ्घोभलयुतं मुष्यतत्त्वं गदां दधत् ।
 अपां तत्त्वं द्रवरं तेजस्तत्त्वं सुदर्शनम् ॥ १४ ॥
 नभोनिभं नभस्तत्त्वमसिं यर्म तमोमयम् ।
 कालरूपं धनुः शार्ङ्गं तथा कर्ममयेषुधिम् ॥ १५ ॥
 छन्द्रेयाणि शरानाडुराकूतीरस्य स्यन्दनम् ।
 तन्मात्राण्यस्याभिव्यक्तिं मुद्गर्यार्थकियात्मताम् ॥ १६ ॥
 मण्डलं देवयजनं दीक्षा संस्कार आत्मनः ।
 पश्चिर्था भगवत आत्मनो दुरितक्षयः ॥ १७ ॥
 भगवान् भगशब्दार्थं लीलाकमलमुद्गुलम् ।
 धर्मं यशश्च भगवांश्चामरव्यजनेऽभजत् ॥ १८ ॥

आतपत्रं तु वैकुण्ठं द्विजा धामाकुतोभयम् ।
 त्रिवृद्धेः सुपार्श्वो यज्ञं वडति पूरुषम् ॥ १९ ॥
 अनपायिनी भगवती श्रीः साक्षादात्मनो उरेः ।
 विष्वक्सेनस्तन्मूर्तिर्विदितः पार्श्वधाधिपः ।
 नन्दाद्योऽष्टौ द्वाःस्थाश्च तेऽग्निमाधा उरेर्गुणाः ॥ २० ॥
 वासुदेवः सङ्कर्षणः प्रद्युम्नः पूरुषः स्वयम् ।
 अनिरुद्ध इति ब्रह्मन् मूर्तिव्यूहोऽभिधीयते ॥ २१ ॥
 स विश्वस्तैजसः प्राज्ञस्तुरीय इति वृत्तिभिः ।
 अर्थेन्द्रियाशयज्ञानैर्भगवान् परिभाष्यते ॥ २२ ॥
 अङ्गोपाङ्गायुधाकल्पैर्भगवांस्तथ्यतुष्टयम् ।
 बिभर्ति स्म यतुर्मूर्तिर्भगवान् उरिरीश्वरः ॥ २३ ॥
 द्विजऋषभ स शेष ब्रह्मयोनिः स्वयन्दृक्
 स्वमडिमपरिपूर्णा मायया य स्वयैतत् ।
 सृजति उरति पातीत्याभ्ययानावृताक्षो
 विवृत इव निरुक्तस्तत्परैरात्मलभ्यः ॥ २४ ॥
 श्रीकृष्ण कृष्णसाम वृषस्यृषभावनिधुग्-
 राजन्यवंशदलनानपवर्गवीर्य ।
 गोविन्द गोपवनिताम्रजभृत्यगीत-
 तीर्थश्रवः श्रवणामङ्गल पाडि भृत्यान् ॥ २५ ॥
 य इदं कल्प उत्थाय मडापुरुषलक्षणम् ।
 तस्थितः प्रयतो जम्वा ब्रह्म वेद गुडाशयम् ॥ २६ ॥
 शौनक उवाच
 शुको यदाह भगवान् विष्णुराताय शर्षवते ।
 सौरो गाणो मासि मासि नाना वसति सप्तकः ॥ २७ ॥
 तेषां नामानि कर्माणि नियुक्तानामधीश्वरैः ।
 ब्रूहि नः श्रद्धधानानां व्यूढं सूर्यात्मनो उरेः ॥ २८ ॥
 सूत उवाच
 अनाद्यविद्यया विष्णोरात्मनः सर्वदृढिनाम् ।

निर्मितो लोकतन्त्रोऽयं लोकेषु परिवर्तते ॥ २८ ॥
 ओक एव छि लोकानां सूर्य आत्माऽऽदिकृद्भृरिः ।
 सर्ववेदङ्कियाभूलभृषिभिर्बहुधोदितः ॥ ३० ॥
 कालो देशः क्रिया कर्ता करणं कार्यमागमः ।
 द्रव्यं कृलमिति ब्रह्मत्रयधोक्तोऽजया हरिः ॥ ३१ ॥
 मध्वादिषु द्वादशसु भगवान् कालरूपधृक् ।
 लोकतन्त्राय यरति पृथग्द्वादशभिर्गणैः ॥ ३२ ॥
 धाता कृतस्थली छेतिर्वासुकी रथकृन्मुने ।
 पुलस्त्यस्तुम्भुरुरिति मधुमासं नयन्त्यमी ॥ ३३ ॥
 अर्यमा पुलडोऽथौजाः प्रछेतिः पुञ्जिकस्थली ।
 नारदः कञ्चनीरश्च नयन्त्येते स्म माधवम् ॥ ३४ ॥
 मित्रोऽग्निः पौरुषेयोऽथ तक्षको मेनका लडाः ।
 रथस्वन छिति छ्येते शुक्रमासं नयन्त्यमी ॥ ३५ ॥
 वसिष्ठो वरुणो रम्भा सङ्जन्यस्तथा लुङ्गः ।
 शुक्रश्चित्रस्वनश्चैव शुचिमासं नयन्त्यमी ॥ ३६ ॥
 छन्दो विश्वावसुः श्रोता खेलापत्रस्तथाङ्गिराः ।
 प्रभलोया राक्षसो वर्यो नभोमासं नयन्त्यमी ॥ ३७ ॥
 विवस्वानुग्रसेनश्च व्याघ्र आसारणो भृगुः ।
 अनुभलोया शङ्खपालो नभस्याप्यं नयन्त्यमी ॥ ३८ ॥
 पूषा धनञ्जयो वातः सुषेणः सुरुचिस्तथा ।
 घृतायी गौतमश्चेति तपोमासं नयन्त्यमी ॥ ३९ ॥
 कर्तुर्वर्या भरद्वाजः पर्जन्यः सेनश्चित्ता ।
 विश्व अरैरावतश्चैव तपस्याप्यं नयन्त्यमी ॥ ४० ॥
 अथांशुः कश्यपस्ताक्षर्य ऋतसेनस्तथोर्वशी ।
 विद्युच्छत्रुर्भडाशङ्खः सडोमासं नयन्त्यमी ॥ ४१ ॥
 भगः स्फूर्जोऽरिष्टनेमिर्गर्ण आयुश्च पञ्चमः ।
 कर्कोटकः पूर्वचित्तिः पुष्यमासं नयन्त्यमी ॥ ४२ ॥

त्वष्टा ऋचीकृतनयः कम्बलश्च तिलोत्तमा ।
 ब्रह्मापेतोऽथ शतजिह्वृतराष्ट्रं षष्ठमभराः ॥ ४३ ॥
 विष्णुरश्चतरो रम्भा सूर्यवर्याश्च सत्यजित् ।
 विश्वामित्रो मभापेत उर्जमासं नयन्त्यमी ॥ ४४ ॥
 अेता भगवतो विष्णोरादित्यस्य विभूतयः ।
 स्मरतां सन्ध्योर्नृणां उरन्त्यंछो दिने दिने ॥ ४५ ॥
 द्वादशस्वपि मासेषु देवोऽसौ षड्भिरस्य वै ।
 यरन् समन्तात्तनुते परत्रेह य सन्मतिम् ॥ ४६ ॥
 सामर्ग्यजुर्भिरतल्लिङ्गैरृषयः संस्तुवन्त्यमुम् ।
 गन्धर्वास्तं प्रगायन्ति नृत्यन्त्यप्सरसोऽग्रतः ॥ ४७ ॥
 उन्नद्यन्ति रथं नागा ग्रामण्यो रथयोजकाः ।
 योदयन्ति रथं पृष्ठे नैरृता बलशालिनः ॥ ४८ ॥
 वालभिल्याः सडस्राणि षष्टिर्ब्रह्मर्षयोऽमलाः ।
 पुरतोऽभिमुपं यान्ति स्तुवन्ति स्तुतिभिर्विभुम् ॥ ४९ ॥
 अेवं ज्यनादिनिधनो भगवान् उरिरीश्वरः ।
 कल्पे कल्पे स्वमात्मानं व्यूज्य लोकानवत्यजः ॥ ५० ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडस्यां संछितायां
 द्वादशस्कन्धे आदित्यव्यूहविवरणं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः - १२ ॥

सूत उवाच
 नमो धर्माय मडते नमः कृष्णाय वेधसे ।
 ब्राह्मणेभ्यो नमस्कृत्य धर्मान् वक्ष्ये सनातनान् ॥ १ ॥
 अेतद्गः कथितं विप्रा विष्णोश्चरितमद्भुतम् ।
 भवद्भिर्यदहं पृष्ठो नराणां पुरुषोचितम् ॥ २ ॥

अत्र सङ्कीर्तितः साक्षात्सर्वपापहरो हरिः ।
 नारायणो लुषीकेशो भगवान् सात्वतां पतिः ॥ ३ ॥
 अत्र ब्रह्म परं गुढ्यं जगतः प्रभवाम्प्रथमम् ।
 ज्ञानं च तद्गुणानां प्रोक्तं विज्ञानसंयुतम् ॥ ४ ॥
 भक्तियोगः समाप्यातो वैराग्यं च तदाश्रयम् ।
 पारीक्षितमुपाप्यान् नारदाभ्यान्मेव च ॥ ५ ॥
 प्रायोपवेशो राजर्षेर्विप्रशापात्परीक्षितः ।
 शुकस्य ब्रह्मर्षभस्य संवादश्च परीक्षितः ॥ ६ ॥
 योगधारणयोत्थान्तिः संवादो नारदाजयोः ।
 अवतारानुगीतं च सर्गः प्राधानिकोऽग्रतः ॥ ७ ॥
 विदुरोद्भवसंवादः क्षत्रमैत्रेययोस्ततः ।
 पुराणसंछिताप्रश्नो महापुरुषसंस्थितिः ॥ ८ ॥
 ततः प्राकृतिकः सर्गः सप्त वैकृतिकाश्च ये ।
 ततो ब्रह्माण्डसम्भूतिर्वैराजः पुरुषो यतः ॥ ९ ॥
 कालस्य स्थूलसूक्ष्मस्य गतिः पद्मसमुद्भवः ।
 भुव उद्धरणोऽम्भोधेर्द्विराणयाक्षवधो यथा ॥ १० ॥
 उर्ध्वतिर्यगवाक्सर्गो रुद्रसर्गस्तथैव च ।
 अर्धनारीनरस्याथ यतः स्वायम्भुवो मनुः ॥ ११ ॥
 शतश्रुपा च या स्त्रीणामाद्या प्रकृतिरुत्तमा ।
 सन्तानो धर्मपत्नीनां कर्दमस्य प्रजापतेः ॥ १२ ॥
 अवतारो भगवतः कपिलस्य महात्मनः ।
 देवद्यूत्याश्च संवादः कपिलेन च धीमता ॥ १३ ॥
 नवब्रह्मसमुत्पत्तिर्दक्षयज्ञविनाशनम् ।
 ध्रुवस्य यरितं पश्चात्पृथोः प्राचीनबर्हिषः ॥ १४ ॥
 नारदस्य च संवादस्ततः प्रैयव्रतं द्विजाः ।
 नाभेस्ततोऽनुयरितं ऋषभस्य भरतस्य च ॥ १५ ॥
 द्वीपवर्षसमुद्राणां त्रिंशद्भुपवर्णनम् ।

ज्योतिश्चकस्य संस्थानं पातालनरकस्थितिः ॥ १६ ॥

दक्षजन्म प्रयेतोभ्यस्तत्पुत्रीणां य सन्ततिः ।

यतो देवासुरनरास्तिर्यङ्गनगभगाद्यः ॥ १७ ॥

त्वाष्ट्रस्य जन्मनिधनं पुत्रयोश्च दितेर्द्विजाः ।

दैत्यैश्चरस्य यरितं प्रह्लादस्य मडात्मनः ॥ १८ ॥

मन्वन्तरानुकथनं गजेन्द्रस्य विमोक्षणाम् ।

मन्वन्तरावताराश्च विषणोर्लयशिराद्यः ॥ १९ ॥

कौर्म धान्वन्तरं मात्स्यं वामनं य जगत्पतेः ।

क्षीरोदमथनं तद्द्रुममृतार्थे द्विवौकसाम् ॥ २० ॥

देवासुरमडायुद्धं राजवंशानुकीर्तनम् ।

षक्ष्वाकुजन्म तद्दशः सुद्युम्नस्य मडात्मनः ॥ २१ ॥

षलोपाभ्यानमत्रोक्तं तारोपाभ्यानमेव य ।

सूर्यवंशानुकथनं शशादाद्या नृगाद्यः ॥ २२ ॥

सौकन्यं याथ शर्यातेः कुकुत्स्थस्य य धीमतः ।

भद्राङ्गस्य य मान्धातुः सौभरेः सगरस्य य ॥ २३ ॥

रामस्य कोसलेन्द्रस्य यरितं किल्बिषापडम् ।

निमेरुङ्गपरित्यागो जनकानां य सम्भवः ॥ २४ ॥

रामस्य भार्गविन्द्रस्य निःक्षत्रकराणं भुवः ।

अैलस्य सोमवंशस्य ययातेर्नलुषस्य य ॥ २५ ॥

दौष्यन्तेर्भरतस्यापि शन्तनोस्तत्सुतस्य य ।

ययातेर्ज्यैष्ठपुत्रस्य यदोर्वंशोऽनुकीर्तितः ॥ २६ ॥

यत्रावतीर्णो भगवान् कृष्णाभ्यो जगदीश्वरः ।

वसुदेवगृहे जन्म ततो वृद्धिश्च गोकुले ॥ २७ ॥

तस्य कर्माण्यपाराणि कीर्तितान्यसुरद्विषः ।

पूतनासुपयःपानं शकटोभ्याटनं शिशोः ॥ २८ ॥

तृणावर्तस्य निष्पेषस्तथैव अकवत्सयोः ।

(अधासुरवधो धात्रा वत्सपालावगूढनम् ।)

धेनुकस्य सल भ्रातुः प्रलम्भस्य य सङ्क्षयः ॥ २९ ॥

गोपानां च परित्राणं दावाग्नेः परिसर्पतः ॥ ३० ॥

दमनं कालियस्याडेर्मडाडेर्नन्दमोक्षणाम् ।

प्रतथर्या तु कन्यानां यत्र तुष्टोऽय्युतो प्रतैः ॥ ३१ ॥

प्रसादो यज्ञापत्नीभ्यो विप्राणां यानुतापनम् ।

गोवर्धनोद्धाराणं च शकस्य सुरभेरथ ॥ ३२ ॥

यज्ञाभिषेकं कृष्णस्य स्त्रीभिः क्रीडा च रात्रिषु ।

शङ्खयूऽस्य दृढुर्द्वेर्वधोऽरिष्टस्य केशिनः ॥ ३३ ॥

अकूरागमनं पश्चात्प्रस्थानं रामकृष्णयोः ।

व्रजस्त्रीणां विलापश्च मथुरालोकनं ततः ॥ ३४ ॥

गजमुष्टिकयाणूरकंसादीनां च यो वधः ।

मृतस्थानयनं सूनोः पुनः सान्दीपनेर्गुरोः ॥ ३५ ॥

मथुरायां निवसता यदुग्रकस्य यत्प्रियम् ।

कृतमुद्भवराभाभ्यां युतेन हरिणा द्विजाः ॥ ३६ ॥

जरासन्धसामानीतसैन्यस्य बडुशो वधः ।

घातनं यवनेन्द्रस्य कुशस्थत्या निवेशनम् ॥ ३७ ॥

आदानं पारिजातस्य सुधर्मायाः सुरालयात् ।

रुद्धिमेया हरणं युद्धे प्रमथ्य द्विषतो हरिः ॥ ३८ ॥

हरस्य जृम्भाणं युद्धे भाणस्य भुजकृन्तनम् ।

प्राग्ज्योतिषपतिं हत्वा कन्यानां हरणं च यत् ॥ ३९ ॥

वैद्यपौष्टकशात्वानां दन्तवक्त्रस्य दूर्मतेः ।

शम्भरो द्विविधः पीठो मुरः पञ्चजनाद्यः ॥ ४० ॥

माडात्म्यं च वधस्तेषां वाराणस्याश्च दाहनम् ।

भारावतरणं भूमोर्निमित्तीकृत्य पाण्डवान् ॥ ४१ ॥

विप्रशापापटेशेन संहारः स्वकुलस्य च ।

उद्भवस्य च संवादो वासुदेवस्य याद्भुतः ॥ ४२ ॥

यत्रात्मविद्या ज्यम्बिला प्रोक्ता धर्मविनिर्णयः ।

ततो मर्त्यपरित्याग आत्मयोगानुभावतः ॥ ४३ ॥

युगलक्षाणवृत्तिश्च कलौ नृणामुपप्लवः ।
 यतुर्विधश्च प्रलय उत्पत्तिस्त्रिविधा तथा ॥ ४४ ॥
 देहत्यागश्च राजर्षेर्विष्णुरातस्य धीमतः ।
 शाभाप्रणयनभृषेर्भार्किएडेयस्य सत्कथा ।
 मडापुरुषविन्यासः सूर्यस्य जगदात्मनः ॥ ४५ ॥
 धृति योक्तं द्विजश्रेष्ठा यत्पृष्टोऽहमिडास्मि वः ।
 वीलावतारकर्माणि कीर्तितानीह सर्वशः ॥ ४६ ॥
 पतितः स्मलितश्चार्तः क्षुत्वा वा विवशो भ्रुवन् ।
 उरये नम धृत्युच्यैर्भुञ्ज्यते सर्वपातकात् ॥ ४७ ॥
 सङ्कीर्त्यमानो भगवाननन्तः
 श्रुतानुभावो व्यसनं हि पुंसाम् ।
 प्रविश्य चित्तं विधुनोत्यशेषं
 यथा तमोऽर्कोऽन्नमिवातिवातः ॥ ४८ ॥
 भृषा गिरस्ता ङ्यसतीरसत्कथा
 न कथ्यते यद्भगवानधोक्षजः ।
 तदेव सत्यं तद्गु डैव मङ्गलं
 तदेव पुण्यं भगवद्गुणोदयम् ॥ ४९ ॥
 तदेव रभ्यं रुचिरं नवं नवं
 तदेव शश्वन्मनसो मडोत्सवम् ।
 तदेव शोकार्णवशोषाणं नृणां
 यद्गुत्तमश्लोकयशोऽनुगीयते ॥ ५० ॥
 न तद्भयश्चित्रपदं उरैर्यशो
 जगत्पवित्रं प्रगृणीत कर्षित् ।
 तद्दध्वाङ्गतीर्थं न तु उंससेवितं
 यत्रायुतस्तत्र हि साधवोऽमलाः ॥ ५१ ॥
 स वाग्विसर्गो जनताघसम्भवो
 यस्मिन् प्रतिश्लोकमभद्रवत्यपि ।
 नामान्यनन्तस्य यशोऽङ्घ्रितानि य-

श्छृण्वन्ति गायन्ति गृणन्ति साधवः ॥ ५२ ॥

नैष्कर्म्यमप्यश्नुतत्माववर्जितं

न शोभते ज्ञानमलं निरञ्जनम् ।

कुतः पुनः शश्वदभद्रमीश्वरे

न ह्यर्पितं कर्म यद्यन्युत्तमम् ॥ ५३ ॥

यशः श्रियामेव परिश्रमः परो

वर्णाश्रमाथारतपःश्रुतादिषु ।

अविस्मृतिः श्रीधरपादपद्मयो-

र्गुणानुवादश्रवणादिभिर्दरेः ॥ ५४ ॥

अविस्मृतिः कृष्णपादारविन्दयोः

क्षिणोत्यभद्राणि शमं तनोति य ।

सत्त्वस्य शुद्धिं परमात्मभक्तिं

ज्ञानं य विज्ञानविरागयुक्तम् ॥ ५५ ॥

यूयं द्विजाग्र्या भत भूरिभागा

यश्छश्वदात्मन्यभिलात्मभूतम् ।

नारायणं देवमदेवमीश-

मजस्रभावा भजताऽऽविवेश्य ॥ ५६ ॥

अहं य संस्मारित आत्मतत्त्वं

श्रुतं पुरा मे परमर्षिवक्त्रात् ।

प्रायोपवेशे नृपतेः परीक्षितः

सदस्यृषीणां मહतां य शृण्वताम् ॥ ५७ ॥

अेतद्भः कथितं विप्राः कथनीयोरुर्कर्मणः ।

माहात्म्यं वासुदेवस्य सर्वाशुभविनाशनम् ॥ ५८ ॥

य अेवं श्रावयेन्नित्यं यामक्ष्णामनन्यधीः ।

(श्लोकमेकं तदर्थं वा पादं पादार्धमेव वा ।)

श्रद्धावान् योऽनुशृणुयात्पुनात्यात्मानमेव सः ॥ ५९ ॥

द्वादश्यामेकादश्यां वा शृण्वन्नायुष्यवान् भवेत् ।

पठत्यनश्रन् प्रयतः ततो भवत्यपातकी ॥ ६० ॥

पुष्करे मथुरयां य द्धारवत्यां यतात्मवान् ।

उपोष्य संछितामेतां पठित्वा मुच्यते भयात् ॥ ६१ ॥

देवता मुनयः सिद्धाः पितरो मनवो नृपाः ।

यच्छन्ति कामान् गृणतः शृण्वतो यस्य कीर्तनात् ॥ ६२ ॥

ऋयो यजूषि सामानि द्विजोऽधीत्यानुविन्दते ।

मधुकुल्या घृतकुल्याः पयःकुल्याश्च तत्फलम् ॥ ६३ ॥

पुराणसंछितामेतामधीत्य प्रयतो द्विजः ।

प्रोक्तं भगवता यत्तु तत्पदं परमं ब्रजेत् ॥ ६४ ॥

विप्रोऽधीत्याप्रुयात्प्रज्ञां राजन्योऽधिमेभलाम् ।

वैश्यो निधिपतित्वं य शूद्रः शुष्येत पातकात् ॥ ६५ ॥

कलिमलसंछतिकालनोऽपिलेशो

हरिश्चितरत्र न गीयते ङ्यभीक्ष्णाम् ।

छल तु पुनर्भगवानशेषमूर्तिः

परिपठितोऽनुपदं कथाप्रसङ्गैः ॥ ६६ ॥

तमहमजमनन्तमात्मतत्त्वं

जगद्दुष्टस्थितिसंयमात्मशक्तिम् ।

द्युपतिभिरजशकशङ्कराद्यैः

दुरवसितस्तवमच्युतं नतोऽस्मि ॥ ६७ ॥

उपचितनवशक्तिभिः स्व आत्मनि

उपरचितस्थिरजङ्गमालयाय ।

भगवत उपलब्धिमात्रधाम्ने

सुरऋषभाय नमः सनातनाय ॥ ६८ ॥

स्वसुभनिभृतयेतास्तद्व्युदस्तान्यभावो-

ऽप्यजितरुचिरलीलाकृष्टसारस्तदीयम् ।

व्यतनुत कृपया यस्तत्त्वदीपं पुराणं

तमभिलवृञ्चिनघ्नं व्याससूनुं नतोऽस्मि ॥ ६९ ॥

छति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां द्वादशस्कन्धे द्वादशस्कन्धार्थनिर्घृपाणं

नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोदशोऽध्यायः - १३ ॥

सूत उवाच

यं ब्रह्मा वरुणोन्द्ररुद्रमरुतः स्तुवन्ति दिव्यैः स्तवैः

वेदैः साङ्गपदङ्कमोपनिषदैर्गायन्ति यं सामगाः ।

ध्यानावस्थिततद्गतेन मनसा पश्यन्ति यं योगिनो

यस्यान्तं न विदुः सुरासुरगणा देवाय तस्मै नमः ॥ १ ॥

पृष्ठे ब्राह्म्यधमन्दमन्दरगिरिगवाग्रकण्डूयनात्

निद्रालोः कमठाङ्गतेर्भगवतः श्वासानिलाः पान्तु वः ।

यत्संस्कारकलानुवर्तनवशाद्भेलानिभेनाम्भसां

यातायातमतन्द्रितं जलनिधेर्नाद्यापि विश्राम्यति ॥ २ ॥

पुराणसङ्ख्यासम्भूतिमस्य वाच्यप्रयोजने ।

दानं दानस्य माहात्म्यं पाठादेष्व निबोधत ॥ ३ ॥

ब्राह्मं दशसदस्त्राणि पादं पञ्चोनषष्टि य ।

श्रीवैष्णवं त्रयोविंशत्यतुर्विंशति शैवकम् ॥ ४ ॥

दशाष्टौ श्रीभागवतं नारदं पञ्चविंशतिः ।

मार्कण्डेयं नव वाहं य दशपञ्च यतुःशतम् ॥ ५ ॥

यतुर्दश भविष्यं स्यात्तथा पञ्चशतानि य ।

दशाष्टौ ब्रह्मवैवर्तं लैङ्गमेकादशैव तु ॥ ६ ॥

यतुर्विंशति वाराहमेकाशीतिसदस्रकम् ।

स्कान्दं शतं तथा यैकं वामनं दश कीर्तितम् ॥ ७ ॥

कौर्मं सप्तदशाभ्यातं मात्स्यं तत्तु यतुर्दश ।

अेकोनविंशत्सौपार्णं ब्रह्माण्डं द्वादशैव तु ॥ ८ ॥

अेवं पुराणसन्दोहश्चतुर्वक्ष उदाहृतः ।

तत्राष्टादशसाहस्रं श्रीभागवतमिष्यते ॥ ९ ॥

एदं भगवता पूर्वं ब्रह्मणो नाभिपङ्कजे ।

स्थिताय भवभीताय कारुण्यात्सम्प्रकाशितम् ॥ १० ॥

आदिमध्यावसानेषु वैराग्याप्यानसंयुतम् ।

उरिलीलाकथाप्राता मृतानन्तितसत्सुरम् ॥ ११ ॥

सर्ववेदान्तसारं यद्ब्रह्मात्मैकत्वलक्षणम् ।

वस्त्वद्वितीयं तन्निष्ठं कैवल्यैकप्रयोजनम् ॥ १२ ॥

प्रौष्ठपद्यां पौर्णमास्यां छेमसिद्धसमन्वितम् ।

ददाति यो भागवतं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥

राजन्ते तावदन्यानि पुराणानि सतां गाणे ।

यावन्न दृश्यते साक्षात्श्रीमद्भागवतं परम् ॥ १४ ॥

(यावद्भागवतं नैव श्रूयतेऽमृतसागरं)

सर्ववेदान्तसारं हि श्रीभागवतमिष्यते ।

तद्रसामृततृप्तस्य नान्यत्र स्याद्रतिः क्वचित् ॥ १५ ॥

निम्नगानां यथा गङ्गा देवानामश्रुतो यथा ।

वैष्णवानां यथा शम्भुः पुराणानामिदं तथा ॥ १६ ॥

क्षेत्राणां यैव सर्वेषां यथा काशी ल्यनुत्तमा ।

तथा पुराणप्रातानां श्रीमद्भागवतं द्विजः ॥ १७ ॥

श्रीमद्भागवतं पुराणममलं यद्वैष्णवानां प्रियं

यस्मिन् पारमर्हस्यमेकममलं ज्ञानं परं गीयते ।

तत्र ज्ञानविरागभक्तिसिद्धितं नैष्ठर्क्यमाविस्कृतं

तच्छृण्वन्विपठन्वियारणपरो भक्त्या विमुख्यन्नरः ॥ १८ ॥

कस्मै येन विभासितोऽयमतुलो ज्ञानप्रदीपः पुरा

तद्रूपेण य नारदाय मुनये कृष्णाय तद्रूपिण्ये ।

योगीन्द्राय तदात्मनाथ भगवद्राताय कारुण्यतः

तच्छुद्धं विमलं विशोकममृतं सत्यं परं धीमहि ॥ १९ ॥

नमस्तस्मै भगवते वासुदेवाय साक्षिणे ।

य षट् कृपया कस्मै व्याययक्षे मुमुक्षवे ॥ २० ॥

योगीन्द्राय नमस्तस्मै शुकाय ब्रह्मरूपिणे ।

संसारसर्पदंष्ट्रे यो विष्णुरातमममूच्यत् ॥ २१ ॥

भवे भवे यथा भक्तिः पादयोस्तव जायते ।

तथा कुरुष्व देवेश नाथस्त्वं नो यतः प्रभो ॥ २२ ॥

नामसङ्कीर्तनं यस्य सर्वपापप्रणाशनम् ।

प्रणामो दुःखशमनस्तं नमामि हरिं परम् ॥ २३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे वैयासक्यामष्टादशसाहस्र्यां

पारमहंस्यां संखितायां द्वादशस्कन्धे त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ इति द्वादशस्कन्धः समाप्तः ॥

॥ सम्पूर्णाऽयं ग्रन्थः ॥

त्वदीयं वस्तु गोविन्द तुभ्यमेव समर्पये ।

तेन त्वद्भ्रिकमले रतिं मे यच्छ शाश्वतीम् ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

Proofread by PSA Easwaran

shrImadbhAgavataM - dvAdashaskandhaH

pdf was typeset on May 15, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

